

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

The Participation of Trader for the Sustainable Tourism Development,
Case Study Sainoi Floating Market Nonthaburi.

โดย

ประกาศิต ไสภณจรัสกุล

การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากวิทยาลัยราชพฤกษ์

ปีการศึกษา 2553

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ 2554

ชื่อโครงการวิจัย	การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย
ชื่อผู้วิจัย	ประกาศิต โสภณจรัสกุล
ปีที่ทำการวิจัย	2553

บทคัดย่อ

งานวิจัย เรื่อง “การศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี” ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบเพื่อหาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เนื่องจากเห็นว่าพื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีการเติบโตอย่างรวดเร็วในด้านการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนและมีจุดเด่นที่สำคัญคือผู้นำชุมชนที่เข้มแข็ง ทั้งนี้ศึกษาวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยได้ใช้การเก็บข้อมูลจากการสำรวจ (Survey Method) และ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยวิธีพรรณนาในการศึกษาด้านการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบในชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยนี้คือผู้ประกอบการในตลาดน้ำไทรน้อยซึ่งส่วนใหญ่เป็นร้านค้าขายของอุปโภค บริโภค และของที่ระลึก จำนวน 200 ร้านค้า

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการในตลาดน้ำไทรน้อยมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.38 และผู้ขายมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวมากกว่าผู้หญิง และผู้ประกอบการเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอย่างมาก แต่กลับมีส่วนร่วมในการพัฒนาระดับปานกลาง

Project: The participation of Trader for the Sustainable Tourism Development,
Case Study Sainoi Floating Market Nonthaburi.

Researcher: Pragasit Sophonjarasgool

Year: 2010

Abstract

In this research: The participation of Trader for the Sustainable Tourism Development, Case Study Sainoi Floating Market Nonthaburi. The researcher compared to determine the participation of trader. As, this research area is growing rapidly in the field of sustainable tourism and have the strong community leader. The research instrument was Survey Method. Descriptive Statistics were used to examine.

Sample Population were 200 traders at Sainoi floating market. Most of the shops selling the foods, goods, and souvenirs.

The results of this research were found that the trader are participated for the sustainable tourism development in medium. The average was 3.38. Men participated in tourism development more than females. And Trader realizes of the importance of sustainable tourism development but have the participation as medium.

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ

สารบัญตาราง

บทที่ 1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประโยชน์ของการวิจัย	4
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยว	5
	ความหมายของการท่องเที่ยว	5
	การจัดการการท่องเที่ยว	7
	แนวคิดและทฤษฎีการมีส่วนร่วม	8
	ความหมายของการมีส่วนร่วม	8
	รูปแบบการมีส่วนร่วม	10
	แนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ	12
	แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	16
	ความหมายของการพัฒนา	16
	แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	18
	ตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี	22
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
บทที่ 3	วิธีการดำเนินการวิจัย	25
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	25
	ประชากรกลุ่มตัวอย่าง	25
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	26

สารบัญ (ต่อ)

		หน้า
บทที่ 4	ผลการวิจัย	28
	ตอนที่ 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	28
	ตอนที่ 2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	31
	ตอนที่ 3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดย จำแนกตามสถานภาพในด้าน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ และ ประเภทของร้านค้า	33
	ตอนที่ 4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล	58
	ตอนที่ 5. ผลการวิเคราะห์ ข้อเสนอแนะ	74
บทที่ 5	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	87
	สรุปผลการวิจัย	88
	อภิปรายผลการวิจัย	91
	ข้อเสนอแนะ	92
บรรณานุกรม		93
ภาคผนวก	แบบสอบถาม	94
ประวัติผู้วิจัย		98

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	28
ตารางที่ 2	31
ตารางที่ 3	33
ตารางที่ 4	37
ตารางที่ 5	44
ตารางที่ 6	51
ตารางที่ 7	58
ตารางที่ 7-1	58
ตารางที่ 8	59
ตารางที่ 8-1	60
ตารางที่ 8-2	61
ตารางที่ 9	62

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 9-1	63
ตารางที่ 9-2	64
ตารางที่ 10	65
ตารางที่ 10-1	66
ตารางที่ 10-2	67
ตารางที่ 11	68
ตารางที่ 11-1	69
ตารางที่ 11-2	70
ตารางที่ 12	71
ตารางที่ 12-1	72

สารบัญตาราง (ต่อ)

		หน้า
ตารางที่ 12-2	แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้าน ประเภทร้านค้ากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยว แบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม	73
ตารางที่ 13	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบ สมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านเพศ	74
ตารางที่ 14	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ	74
ตารางที่ 14-1	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ	75
ตารางที่ 14-2	แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุเป็นรายคู่	75
ตารางที่ 14-3	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ	76
ตารางที่ 14-4	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ	76
ตารางที่ 15	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา	77
ตารางที่ 15-1	แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็น รายคู่ ด้านสังคม	77
ตารางที่ 15-2	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา	78
ตารางที่ 15-3	แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็น รายคู่ ด้านเศรษฐกิจ	78
ตารางที่ 15-4	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา	79

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 15-5	80
ตารางที่ 15-6	80
ตารางที่ 15-7	81
ตารางที่ 16	82
ตารางที่ 16-1	82
ตารางที่ 16-2	83
ตารางที่ 16-3	83
ตารางที่ 17	84
ตารางที่ 17-1	84
ตารางที่ 17-2	85

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 17-3	
แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภท ร้านค้า	85

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

องค์การท่องเที่ยวโลก (UNWTO) ได้กำหนดหลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 ว่า ลักษณะของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้น "ได้รับการคาดหวังให้นำไปสู่การจัดการทรัพยากรทั้งมวลด้วยวิถีทางที่ตอบสนองต่อความต้องการทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสุนทรีย์ ในขณะเดียวกันก็คงไว้ซึ่งบูรณภาพทางวัฒนธรรม กระบวนการทางนิเวศวิทยาที่จำเป็น ความหลากหลายทางชีวภาพ และระบบต่างๆ ที่เอื้อต่อชีวิต เพื่อให้เกิดความยั่งยืนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว" แนวความคิดดังกล่าวได้รับความนิยมนับแต่แพร่หลายค่อนข้างมาก ดังนั้นในการประชุม Globe'90 ณ ประเทศแคนาดา จึงได้ให้คำจำกัดความ การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่าหมายถึง "การพัฒนาที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลัง การท่องเที่ยวนี้มีความหมายถึง การจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรีย์ภาพในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศด้วย"

การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีหลักการ (Shirley Eber : 1993) ดังนี้

1. การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี (Using Resource Sustainably) ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญ และเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว
2. การลดการบริโภคที่มากเกินไป และการลดของเสีย (Reducing Over - Consumption and Waste) จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว
3. การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Maintaining Diversity)
4. การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ (Integrating Tourism into Planning) การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว
5. การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น (Supporting Local Economics) โดยพิจารณาด้านราคา และคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย
6. การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยว (Involving Local Communities) ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชากรและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการ

การท่องเที่ยวอีกด้วย

7. การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง (Consulting Stakeholders and the Public) มีความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหา และลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) โดยสอดแทรกแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว

9. การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลอย่างพร้อมมูล (Marketing Tourism Responsibly) จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย

10. การวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ (Undertaking Research) จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

ที่ผ่านมาประเทศไทย แม้จะมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมากมาย แต่ส่วนใหญ่มักจะเน้นการท่องเที่ยวโดยทั่วไป และจัดสรรสิ่งต่างๆ เพื่อเอาใจนักท่องเที่ยว ทำให้มีการทำลายทรัพยากรบางอย่างไป โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่วนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังมีอยู่ไม่มากนัก ทั้งๆ ที่นักท่องเที่ยวประเภทนี้มักจะเป็นนักท่องเที่ยวคุณภาพ ซึ่งน่าจะถือเป็นเป้าหมายใหม่ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีความมั่งคั่งทางวัฒนธรรมในหลากหลายรูปแบบ อันเป็น “ทุนทางวัฒนธรรม” ดังนั้น ยังจำเป็นต้องมีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์เพื่อก่อให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ด้วย ซึ่งในปัจจุบัน รัฐบาลและองค์กรอิสระต่างก็เกิดความตื่นตัวต่อกระแสการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นอย่างมาก การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้ชูนโยบาย “อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน” โดยได้จัดให้มีการประชุมร่วมกับองค์การการท่องเที่ยวโลก (United Nation World Tourism Organization: UNWTO) โดยข้อสรุปนั้น มีการแนะนำให้รัฐบาลไทยมองการแก้ปัญหาในระยะยาว เน้นการมีส่วนร่วมของชุมชน เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

“การท่องเที่ยวโดยชุมชน (community base sustainable tourism) คือการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม กำหนดทิศทางโดยชุมชน จัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชน และชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของมีสิทธิในการจัดการดูแลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน” โดยมองว่าการท่องเที่ยวต้องทำงานครอบคลุม 5 ด้าน พร้อมกัน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยมีชุมชนเป็นเจ้าของและมีส่วนในการจัดการ

จังหวัดนนทบุรี เป็นเมืองเก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์อันยาวนานกว่า ๔๐๐ ปี ตั้งอยู่ในภาคกลางริมแม่น้ำเจ้าพระยา มีคูคลองน้อยใหญ่มากมาย ถือว่าเป็นจังหวัดที่มีองค์ประกอบเอื้อต่อการท่องเที่ยวสูง ทั้งการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีสถานที่ท่องเที่ยวที่จัดได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญคือ ตลาดน้ำไทระน้อย

ซึ่งเป็นศูนย์รวมของอาหารคาวหวาน ผักปลอดสารพิษ ผลไม้ หลายชนิดที่ชาวบ้านนำมาจำหน่ายริมฝั่งคลอง มีรสชาติอร่อย สะอาด ถูกหลักอนามัยและราคาเป็นกันเอง สามารถเลือกซื้อเลือกหาตามต้องการ นอกจากนี้ชมทัศนียภาพและวิถีชีวิตของชาวนนทบุรี ที่อาศัยอยู่ตามริมฝั่งคลอง ยังคงสภาพความเป็นธรรมชาติและความเป็นไทยอยู่ มีเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ ตั้งแต่เวลา 06.00-16.00 น. และมีรถยนต์บริการนำชมสวนเกษตรท่องเที่ยว ชมไม้ดอกไม้ประดับ เช่น บอนสี กล้วยไม้ สวนผลไม้ทางการเกษตร เช่น มะม่วง ทุเรียน ตลาดน้ำไทรน้อยถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสมบูรณ์และมีองค์ประกอบที่เอื้อต่อการจัดการท่องเที่ยวมาก ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจำนวนมาก โดยไม่คำนึงถึงต้นทุนทรัพยากรที่ถูกใช้ไป และไม่มีการจัดการการท่องเที่ยวที่ดี ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม และเปลี่ยนสภาพไปอย่างรวดเร็ว และปัจจุบันการท่องเที่ยวแบบศึกษาวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงโดยมีรูปแบบความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นระหว่างผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และผู้ที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นนั้นๆ และ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการที่ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นชุมชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวที่สามารถจัดการกับการเดินทางท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนให้เกิดผลกระทบต่อธรรมชาติ วัฒนธรรมและสังคมในท้องถิ่น น้อยที่สุด ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทั้งสามมิติ คือ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จำแนกตามลักษณะบุคคล

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษารั้วนี้ เป็นการศึกษาเชิงปริมาณที่เป็นการศึกษาถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1. **ขอบเขตด้านประชากร** ผู้ประกอบการท่องเที่ยวตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ทั้งหมด จำนวน 200 ร้านค้า (ข้อมูล: สมาคมผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย)
2. **ขอบเขตด้านเนื้อหา** ศึกษาลักษณะการมีส่วนร่วม ความคิดเห็นและบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนเสียละในการพัฒนาลงมือปฏิบัติการตามที่ได้ตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากการดำเนินการ รูปแบบการมี

ส่วนร่วม ให้เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน รวมถึงความต้องการที่จะได้รับความรู้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

3.ขอบเขตของสถานที่ในการศึกษา ตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

4.ขอบเขตด้านเนื้อหา คือ ศึกษาลักษณะการมีส่วนร่วมและศักยภาพของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ให้เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน รวมถึงความต้องการที่จะได้รับความรู้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

5.ขอบเขตด้านระยะเวลา คือ ตั้งแต่เดือนเมษายน ถึง เดือนพฤศจิกายน 2553

ประโยชน์ของการวิจัย

- 1.ทำให้ทราบถึงบทบาท ความคิดเห็น ทักษะคติ ความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย
- 2.ทำให้ทราบการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการที่มีต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม
- 3.ทำให้ทราบถึงรูปแบบการจัดการการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เพื่อแนวทางให้สมาคมผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

นิยามคำศัพท์

1. การมีส่วนร่วม หมายถึง การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
2. ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ประกอบการร้านค้าที่ตั้งอยู่ในตลาดน้ำไทรน้อย
3. การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยว รวมถึงการจัดบริการอื่นๆ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยต้องดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อขบวนการท่องเที่ยว ต้องตระหนักดีต่อการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อขบวนการท่องเที่ยว ต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน ต้องชี้้นำภายใต้ความปรารถนาของประชาชนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี” ทบทวนวรรณกรรมในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- 1.แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยว
- 2.แนวคิดและทฤษฎีการมีส่วนร่วม
- 3.แนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ
- 4.แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
- 5.ตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี
- 6.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยว

1.ความหมายของการท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549 : 2) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางออกจากสถานที่ที่อยู่เป็นประจำไปยังแหล่งท่องเที่ยวเป็นการชั่วคราว เพื่อพักผ่อนคลายเครียดจากการประกอบอาชีพ ทำให้เกิดความกระปรี้กระเปร่าขึ้น มีสุขภาพดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพราะได้ประสบกับสิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ ได้พบปะผู้คนกลุ่มใหม่ ได้แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกันทำให้ได้รับความสนุกเพลิดเพลิน ได้รับความรู้ใหม่ๆ ในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว นั่นคือชุมทรัพย์มหาศาลของมนุษย์ที่ก่อให้เกิดสติปัญญาและความเฉลียวฉลาด

Lawson and Baud (อ้างถึงใน สุวัฒน์ จูฑาภรณ์ และจริญญา เจริญสุขใส, 2544, หน้า 71) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเป็นนันทนาการ (recreation) ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งเกิดขึ้นในเวลาว่างที่มีการเดินทางเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยการเดินทางจากที่หนึ่งที่มีจุดหมายถึง ที่อยู่อาศัยไปยังอีกที่หนึ่งที่ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยว

McIntosh (อ้างถึงใน สุวัฒน์ จูฑาภรณ์ และจริญญา เจริญสุขใส, 2544, หน้า 71) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นการเดินทางเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม โดยมีแรงกระตุ้นจากความต้องการในด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรม ด้านปฏิสัมพันธ์ และด้านสถานะหรือเกียรติคุณ

วรรณ วรณานิข (2539, หน้า 7) ได้สรุปความหมายของการท่องเที่ยวไว้ว่า นอกจากจะเป็นการเดินทางเพื่อการพักผ่อนและสนุกสนานแล้ว การท่องเที่ยวยังหมายถึง การเคลื่อนย้ายของประชากรจากแหล่งหนึ่งไปสู่อีกแห่งหนึ่ง รวมทั้งการเดินทางภายใน ประเทศและเดินทางระหว่างประเทศ การ

ท่องเที่ยวเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์ต่อกันมีกิจกรรมร่วมกัน มีความสัมพันธ์ร่วมกัน ได้รับรู้ ความสนุกสนานเพลิดเพลิน

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization หรือ UNWTO) ให้ความหมายของ “การท่องเที่ยว” ว่าหมายถึง การเดินทางใดๆ ก็ตามเป็นการเดินทางตามเงื่อนไขสากล 3 ประการ ดังนี้

ประการที่ 1 การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว แต่ไม่ใช่ไปตั้งหลักแหล่งเป็นการถาวร

ประการที่ 2 การเดินทางนั้นเป็นไปด้วยความสมัครใจ หรือความพึงพอใจของผู้เดินทางเอง ไม่ใช่เป็นการถูกบังคับ ไม่ใช่เพื่อทำสงคราม

ประการที่ 3 เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่ไม่ใช่ประกอบอาชีพหรือหารายได้ แต่เดินทางมาเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อเยี่ยมเยียนญาติมิตร เพื่อความเบิกบาน บันเทิงเริงรมย์ เพื่อเล่นกีฬาต่างๆ เพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อศึกษาหาความรู้ และเพื่อติดต่อธุรกิจ

การท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจหรือเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้นหรือเพื่อหาความรู้ โดยระยะทางมากกว่า 80 กิโลเมตรจากบ้าน

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (จุลสารการท่องเที่ยว 2538 หน้า 14) ได้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ว่า หมายถึง การท่องเที่ยว รวมถึงการจัดบริการอื่นๆ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดย

1. ต้องดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อขบวนการท่องเที่ยว
2. ต้องตระหนักดีต่อการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อขบวนการท่องเที่ยว
3. ต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน
4. ต้องขึ้นภายใต้ความปรารถนาของประชาชนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวนั้นๆ

จากที่กล่าวมานั้นพอสรุปได้ว่า การท่องเที่ยวหมายถึง กิจกรรมของมนุษย์ที่กระทำเพื่อพักผ่อนและผ่อนคลาย จากกิจกรรม หรืองานประจำ โดยเดินทางจากแหล่งพักอาศัยไปยังอีกแห่งหนึ่ง เป็นการชั่วคราว โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการพักผ่อน หรือหาความรู้ ซึ่งครอบคลุมถึงการเดินทางเพื่อธุรกิจ แต่ไม่ได้รับรายได้เพื่อยังชีพจากสถานที่ปลายทาง โดยการท่องเที่ยวยังเป็นผลรวมของประสบการณ์พิเศษกับสัมพันธ์ภาพซึ่งเกิดจากการเดินทางและการพักผ่อนต่างถิ่นเป็นการชั่วคราว โดยมีได้ประกอบอาชีพ

2.การจัดการการท่องเที่ยว

แนวคิดการจัดการแบบองค์รวม

แนวคิดการจัดการแบบองค์รวม หมายถึง การบริหารที่มองในทุกส่วนของสังคม โดยมีการผสมผสานการปฏิบัติระหว่างส่วนย่อยต่างๆ ทั้งภายในภาครัฐเอง (ระหว่างหน่วยงานต่างๆ) กับภาคเอกชนและภาคประชาชน การจัดการเพื่อพัฒนาแบบองค์รวม จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ

- 1) พื้นที่และชุมชน (Area aspect)
- 2) ภาระหน้าที่ (Function aspect)
- 3) การมีส่วนร่วม (Participation aspect)

การเชื่อมประสานพื้นที่ ชุมชน ภาระหน้าที่ การมีส่วนร่วมนี้เรียกว่า AFPS (Area Function-Participation System) ซึ่งเกิดขึ้นได้โดยอาศัย

- 1) การวิเคราะห์พื้นที่-ชุมชน
- 2) การวิเคราะห์ภาระหน้าที่ของรัฐ และหน่วยงานของรัฐ
- 3) การเชื่อมประสานกลไกของรัฐกับการมีส่วนร่วมของประชาชน

แนวคิดการบริหารจัดการในลักษณะพหุภาคี

ประกอบด้วยรัฐ ประชาชน และองค์กรพัฒนาเอกชนและรวมทั้งนักวิชาการสื่อมวลชนต่างๆ ในการจัดการทรัพยากรในแต่ละท้องถิ่น โดยเฉพาะในระดับจังหวัดหรืออำเภอเพื่อเป็นตัวกลางเอื้ออำนวยให้ชุมชนแสดงบทบาทในการพัฒนาการจัดการตนเองอย่างเป็นระบบและขั้นตอน คือ การร่วมกันวางแผน และจัดผังการใช้ทรัพยากร การพัฒนาปรับปรุงทรัพยากรตามแผน การออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ควบคุม กำกับเอง การรับรองสิทธิ การใช้ของสมาชิก โดยชุมชนผ่านคณะกรรมการและความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่รัฐ

หากจะพิจารณาถึงรูปแบบในการบริหารจัดการการพัฒนาที่มีอยู่ในพื้นที่ในปัจจุบันอาจกล่าวได้ว่ามี 3 รูปแบบใหญ่ๆ คือ

- 1) การบริหารจัดการโดยรัฐฝ่ายเดียว การดำเนินกิจกรรมในพื้นที่ที่รัฐเป็นผู้ปฏิบัติจัดทำเองทั้งหมด โดยขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งเป็นการบริหารจัดการพัฒนาแบบดั้งเดิม
- 2) การบริหารจัดการโดยรัฐร่วมกับประชาชน ได้แก่ การบริหารการพัฒนาที่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆของรัฐในรูปของโครงการพัฒนาต่างๆ
- 3) การบริหารจัดการโดยภาคเอกชน ซึ่งมีลักษณะเป็นการมอบภารกิจหรือโอนกิจการบางส่วนหรือทั้งหมดไปให้ภาคเอกชนเป็นผู้ปฏิบัติจัดทำแทน (Privatization) การให้ภาคเอกชนหรือองค์กรประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินภารกิจของรัฐมีได้หลายรูปแบบ และหลายสัดส่วนมาก-น้อย ตาม

บทบาทอำนาจรัฐกับเอกชน และองค์กรประชาชน ซึ่งแล้วแต่รูปแบบการมีส่วนร่วม เพื่อให้เข้าใจถึงการบริหารจัดการพัฒนาและการจัดการการท่องเที่ยวให้มากขึ้นขอเสนอแนวคิดในเรื่องของการจัดการการพัฒนาและการจัดการการท่องเที่ยวซึ่งมีหลากหลายแนวคิดดังนี้

วรรณพร วนิชชานุกร (2540: 65-68) เสนอรูปแบบการบริหารจัดการทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ควรมีรูปแบบการบริหารใน 2 ระดับ คือ ระดับแนวนอน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานต่างๆ ของรัฐที่เกี่ยวข้อง และระดับแนวตั้ง คือหน่วยงานของรัฐในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐบาล แต่มีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวแทนปกป้องผลประโยชน์ส่วนรวม และสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แรงงาน ความรู้ ตามอำนาจของผู้คนในท้องถิ่นได้ ซึ่งการบริหารดำเนินงานควรครอบคลุมในเรื่องต่างๆ เช่น

- (1) ควบคุมบริหารงาน ให้เป็นไปตามแผนแม่บทที่วางไว้ในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง
- (2) จัดให้มีคู่มือการดำเนินงานท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อเป็นแนวทางการดำเนินงานทั้งของเจ้าหน้าที่ในภาครัฐและเอกชน
- (3) มีการกำหนดมาตรฐานทางสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้ตามมาตรฐานนั้น
- (4) มีการกำหนดดัชนีทางเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับพัฒนาแบบยั่งยืน
- (5) ให้การศึกษา และฝึกอบรมบุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ฯลฯ

โครงการศึกษาวิจัยการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร่วมกับสถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย(2543: 6) ได้สรุปว่าการจัดการการท่องเที่ยว และการพิจารณาการจัดการการท่องเที่ยวในแต่ละระบบย่อย มีองค์ประกอบอีกมากมายที่มีบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างกันและมีความสัมพันธ์ต่อกัน นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมนอกระบบ เช่น ลักษณะทางกายภาพทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว ภูมิอากาศ ชุมชน กิจกรรมทางสังคมและกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ ในพื้นที่ ระบบนิเวศ ป่าไม้ แหล่งน้ำ และอากาศ ตลอดจนบริหารและจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว สิ่งแวดล้อมนอกระบบเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม

2.แนวคิดและทฤษฎีการมีส่วนร่วม

1)ความหมายของการมีส่วนร่วม

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความหมายของ “การมีส่วนร่วม” พบว่า นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม ซึ่งมีทั้งความหมายคล้ายคลึงกัน และแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทัศนคติและภูมิหลังทางวิชาการของแต่ละท่าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

เออร์วิน (Erwin, 1976:138) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนคือ กระบวนการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานพัฒนา ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเอง ร่วมใช้ความคิดสร้างสรรค์ ความรู้ ความชำนาญ ร่วมกับการใช้ทรัพยากรที่เหมาะสม และสนับสนุนติดตามผลการปฏิบัติงานขององค์กรและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

สหประชาชาติ (United Nations, 1978: 4) ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่าเป็นกระบวนการเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นและมีพลังของประชาชนในกระบวนการต่างๆ คือ กระบวนการเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นและมีพลังของประชาชนในกระบวนการต่างๆ คือ 1. กระบวนการตัดสินใจเพื่อกำหนดเป้าหมายทางสังคม และการจัดสรรทรัพยากรในการพัฒนาให้บรรลุเป้าหมาย 2. กระบวนการปฏิบัติตามแผนหรือโครงการต่างๆ โดยสมัครใจ กระบวนการนี้สอดคล้องกับแนวคิดของเฮย์ (Hay, 1951: 285-294) ที่นิยมการเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยความสมัครใจ ว่าเป็นลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อกลุ่มคนระหว่างกลุ่มต่อกลุ่ม อันเป็นส่วนประกอบของกิจกรรมของกลุ่มอาจเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

ไวท์ (White, 1982 : 18) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่าประกอบไปด้วย 3 มิติ คือ

มิติที่ 1 คือ มีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าควรทำหรือทำอย่างไร

มิติที่ 2 คือ มีส่วนเสียสละในการพัฒนา ลงมือปฏิบัติการตามที่ได้ตัดสินใจ

มิติที่ 3 คือ มีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่ได้จากการดำเนินการ

ซึ่งคล้ายคลึงกับ Alastair (ขวัญชัย วงศ์นิติกร. 2532 : 18 ; อ้างอิงจาก Alastair) ซึ่งได้ให้คำจำกัดความว่า การมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 3 มิติด้วยกันคือ มิติที่หนึ่ง คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าควรทำอย่างไร มิติที่สอง การมีส่วนร่วมเสียสละในการพัฒนา การลงมือปฏิบัติการตามที่ได้ตัดสินใจ มิติที่สาม คือ การมีส่วนร่วมในการแบ่งปันผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานและในการประเมินผล

นรินทร์ จงวุฒิเวศย์ (2527 :183-186) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนหมายถึง การเกี่ยวข้องทางด้านจิตใจและอารมณ์ (Mental and Emotional Involvement) ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม (Group Situation) ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าให้กระทำ (Contribution) บรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้น ทั้งยังให้เกิดความรู้สึกร่วมรับผิดชอบกับกลุ่มนั้นด้วย นอกจากนี้ยังกล่าวถึงเงื่อนไขของการมีส่วนร่วมว่ามีอย่างน้อย 3 ประการคือ

1. ประชาชนต้องมีอิสรภาพที่จะมีส่วนร่วม
2. ประชาชนต้องสามารถที่จะมีส่วนร่วม
3. ประชาชนต้องเต็มใจที่จะมีส่วนร่วม

ทวิวงศ์ ศรีบุรี (2539 : 100) กล่าวว่า “การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึงการเปิดโอกาสให้หน่วยงานของภาครัฐบาล ภาคเอกชน องค์กรเอกชน กลุ่มประชาชนได้มีโอกาสร่วมรับรู้ข่าวสาร รับฟัง และร่วมแสดงความคิดเห็นในรูปแบบต่างๆ ต่อการเตรียมการ โครงการหรือกิจกรรมที่จะเกิดขึ้น...” การที่

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายการมีส่วนร่วม ซึ่งมีความหมายทั้งที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ดังนั้น จึงสามารถสรุปความหมายของการมีส่วนร่วมว่า “การมีส่วนร่วม” หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชน องค์กรปกครองท้องถิ่น ชุมชนท้องถิ่น องค์กรอิสระได้เข้ามาร่วมกิจกรรมต่างๆ ด้วยความสมัครใจในการแสดงความรู้สึก ความต้องการ รวมทั้งประสานสิ่งเหล่านี้ในการวางแผนและการดำเนินการในกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ที่ต้องการร่วมกัน ตลอดจนได้รับประโยชน์จากการดำเนินกิจกรรมนั้น ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมว่า หมายถึง การมีส่วนร่วมปฏิบัติในกิจกรรมในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งหรือทุกขั้นตอน ตั้งแต่การคิดริเริ่ม การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การใช้ประโยชน์ การติดตามและประเมินผล ตลอดจนการบำรุงรักษา

2)รูปแบบการมีส่วนร่วม

จากแนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อโครงการพัฒนาต่างๆ รวมทั้งรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนที่ประเทศต่างๆ ได้ดำเนินการ สามารถสรุปรูปแบบการมี ส่วนร่วมออกได้เป็น 5 รูปแบบคือ (ปาริชาติ โชติยะ และคณะ 2539 : 11-13)

1. การรับรู้ข่าวสาร (Public Information) การมีส่วนร่วมในรูปแบบนี้ ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ และบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดของโครงการที่จะดำเนินการและผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้ การได้รับแจ้งข่าวสารดังกล่าวจะต้องเป็นการแจ้งก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการ

2. การปรึกษาหารือ (Public Consultation) เป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมที่มีการจัดการหารือระหว่างผู้ดำเนินการโครงการกับประชาชนที่เกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบ เพื่อที่จะรับฟังความคิดเห็นและตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมโดยหลักการของการจัดให้มีการหารือ จะต้องมีการดำเนินการก่อนที่จะมีการเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม การปรึกษาหารือยังเป็นช่องทางหนึ่งในการกระจายข้อมูลข่าวสารไปยังผู้ที่ได้รับผลกระทบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในโครงการมากขึ้น และหารือเพื่อให้มีการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อประกอบทางเลือกในการพิจารณาตัดสินใจ

3. การประชุมรับฟังความคิดเห็น เป็นรูปแบบที่พบเห็นได้บ่อย มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง คือผู้ที่ได้รับผล กระทบผู้ที่อาจได้รับผลกระทบหากมีการดำเนินโครงการ หน่วยงานเจ้าของโครงการและผู้มีอำนาจตัดสินใจได้ใช้เวทีสาธารณะในการทำความเข้าใจและค้นหาเหตุผลที่จะดำเนินการโครงการหรือไม่ดำเนินโครงการในพื้นที่นั้นๆ การประชุมรับฟังความคิดเห็นอาจมีการดำเนินการได้หลายรูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาและประเด็นที่ต้องการหารือกัน รูปแบบที่พบเห็นได้บ่อยในหลายประเทศได้แก่

3.1 การประชุมในระดับชุมชน (Community Meeting)

การจัดประชุมในลักษณะนี้จะจัดขึ้นในชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากโครงการ โดยเจ้าของโครงการจะส่งตัวแทนเข้าร่วม เพื่ออธิบายให้ที่ประชุมทราบถึงลักษณะโครงการและผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งหลังจากนั้นก็จะเป็นเรื่องของการซักถามของผู้เข้า ร่วมในประเด็นปัญหาข้อสงสัยต่างๆ แต่อย่างไรก็ดีการประชุมในระดับชุมชนนี้อาจจัดเป็นเฉพาะจุดในระดับชุมชนย่อย ซึ่งในโครงการอาจมีชุมชนย่อยที่ได้รับผลกระทบหลายชุมชน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่อาจมีการจัดประชุมรับฟังความคิดเห็นในระดับที่กว้างขวางขึ้นรวมหลายๆ ชุมชนอีกครั้งหนึ่ง

3.2 การประชุมรับฟังความคิดเห็นในเชิงวิชาการ (Technical Hearing)

บางโครงการอาจมีข้อโต้แย้งในเชิงวิชาการ จึงจำเป็นต้องมีการจัดประชุมเชิงเทคนิควิชาการ โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาจากภายนอกช่วยอธิบายซักถามและให้ความเห็นซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่การประชุมและสาธารณะชนอีกทางหนึ่ง การประชุมจึงอาจจัดขึ้นในที่สาธารณะทั่วไป ผู้เชี่ยวชาญทั้งของโครงการและภาครัฐก็จะเข้าร่วมในการหารือนี้ ผลการประชุมจะต้องนำเสนอต่อสาธารณะและผู้เข้าร่วมประชุมต้องได้รับทราบผลดังกล่าวด้วย

3.3 การประชุมประชาพิจารณ์ (Public Hearing)

การประชุมในลักษณะนี้ จะมีขั้นตอนการดำเนินการที่ชัดเจนมากขึ้นและเป็นเวทีในการเสนอข้อมูลจาก 2 ฝ่ายคือเจ้าของโครงการและผู้รับผลกระทบ การประชุมจะต้องเปิดกว้างและเจ้าของโครงการจะต้องเปิดเผยข้อมูลอย่างไม่มี การปิดบัง การประชุมและคณะกรรมการจัดการที่ชัดเจนและแจ้งให้ทุกฝ่ายทราบทั่วกัน ซึ่งอาจมาจากการร่วมกันกำหนดขึ้น ทั้งนี้รูปแบบการประชุมนั้น ควรเป็นในลักษณะไม่เป็นทางการมากนัก และไม่เกี่ยวข้องกับนัยของกฎหมายที่จะต้องมีการชี้ขาดเหมือนการตัดสินใจในทางกฎหมาย การประชุมจึงอาจจัดในเวลาหลายวัน และ

ไม่จำเป็นว่าจะต้องจัดเพียงครั้งเดียวและสถานที่เดียวตลอดไป สามารถเปลี่ยนไปตามพื้นที่โครงการได้ตามความเหมาะสม

4. การร่วมในการตัดสินใจ ถือได้ว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของการมีส่วนร่วมของประชาชน ในทางปฏิบัติที่จะให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจต่อประเด็นปัญหานั้น ไม่ใช่เรื่องที่จะดำเนินการได้ง่ายๆ อย่างแน่นอนอาจดำเนินการให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบ เลือกตัวแทนของตนเข้าไปนั่งยังคณะกรรมการคณะใดคณะหนึ่ง ซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจต่อประเด็นปัญหานั้นๆ เช่น อาจเป็นสภาที่ปรึกษา (Advisory Council) หรืออาจเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Committee) รวมทั้งการได้รับคัดเลือกในฐานะที่เป็นตัวแทนขององค์กรที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนประชาชนในพื้นที่ สำหรับประชาชนจะมีบทบาทขึ้นในการตัดสินใจได้เพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของคณะกรรมการพิเศษนั้นๆ ว่าจะมีการวางน้ำหนักของประชาชนไว้เพียงใด

5. การใช้กลไกทางกฎหมาย อาจไม่ถือว่าเป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยตรงในเชิงการป้องกันแก้ไข แต่เป็นลักษณะของการเรียกร้องสิทธิของตนอันเนื่องมาจากการไม่ได้รับความเป็นธรรม ซึ่งมักใช้เมื่อหมดช่องทางอื่นในการต่อสู้ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ที่ตนเองคิดว่าควรจะได้รับหรือเพื่อพิทักษ์สิทธิโดยอาศัยมาตรการทางกฎหมาย การใช้วิธีนี้ ย่อมจะทำให้เกิดความยืดเยื้อต่อการดำเนินโครงการหรือยุติโครงการซึ่งประชาชนบางครั้งก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะดำเนินการฟ้องร้องเพราะนอกจากจะเสียเวลาแล้วยังต้องมีภาระค่าใช้จ่ายรวมทั้งมีภาระในการแสวงหาข้อมูลนอกเหนือจากในการฟังฟังทางกฎหมายแล้วประชาชนอาจดำเนินการในรูปแบบกึ่งกฎหมาย ซึ่งหมายถึงว่าหากประเทศนั้นมีกลไกการรับรู้เรื่องราวร้องทุกข์ในระดับที่อาจตัดสินข้อพิพาทได้เบ็ดเสร็จที่รัฐบาลอาจตั้งขึ้นโดยชั่วคราวหรือถาวรและเป็นที่ยอมรับกันของทุกฝ่าย ประชาชนจึงอาจทำเรียกร้องโดยตรงไปยังคณะกรรมการที่ว่านี้ได้จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปหรือสาธารณชนมีส่วนร่วมในการออกแบบบรรทัดฐานที่สังคม โดยลักษณะการมีส่วนร่วมจะมีหลายรูปแบบแตกต่างกัน คือ ตั้งแต่การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร การแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือคัดค้าน การปรึกษาหารือ การประชุมรับฟังความคิดเห็น จนถึงการร่วมในการตัดสินใจ

3.แนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ เป็นเรื่องที่ต้องทำอย่างเป็นกระบวนการต่อเนื่องและเป็นระบบ ซึ่งอาจทำได้สำเร็จโดยอาศัยมาตรการต่อไปนี้

1) มาตรการทางสังคม (Social Strategy) ในหลายๆ ท้องที่ทั้งในประเทศไทย และประเทศอื่นๆ มาตรการทางสังคมมีบทบาทมากที่จะช่วยให้การอนุรักษ์ประสบความสำเร็จ เช่น ความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองสถานที่ (ต้นไม้ : นางไม้/เทพารักษ์) มีการนำเอาพิธีกรรมทางศาสนาเข้ามาช่วย เช่น พิธีการบวช ต้นยางเชียงใหม่-ลำพูน เพื่อป้องกันการตัดต้นยาง การมีขนบธรรมเนียมประเพณีชนทราญเข้าวัดในช่วงวันสงกรานต์ ก็ช่วยลดระดับความตื้นเขินของแม่น้ำลำธารได้ในระดับหนึ่ง การมีประเพณีรดน้ำในวันสงกรานต์ก็ช่วยลดระดับความร้อนของอากาศได้บางส่วน ในประเทศญี่ปุ่นนั้นได้มีการใช้มาตรการทางสังคมในการออกระเบียบเกี่ยวกับการสร้างอาคารใหม่ โดยอาคารใหม่จะต้องไม่บดบังแสงอาทิตย์ของเพื่อนบ้าน ในเขตการค้าธุรกิจต้องให้อาคารข้างเคียงได้รับแสงสว่างอย่างน้อยที่สุด 2 ชั่วโมง และในย่านที่พักอาศัย 4 ชั่วโมงต่อวัน ในเขตอะตามิอันเป็นเขตสถานตากอากาศมีข้อบังคับ (ไม่ใช่กฎหมาย) ระบุว่าผู้สร้างอาคารใหม่จะต้องไม่บังลม ไม่บังทิวทัศน์อันงดงาม ไม่ส่งเสียงกลั่นการจราจรรบกวน เพื่อนบ้าน รวมทั้งอาคารที่สร้างใหม่จะต้องไม่รบกวนคลื่นวิทยุ/โทรทัศน์ของเพื่อนบ้าน ผู้ลงทุนสร้างโรงแรมหลายแห่งถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย หากกระทำผิดข้อบังคับนี้ ถึงแม้ข้อบังคับนี้จะไม่ได้เป็นข้อกฎหมาย แต่ก็ได้รับการยอมรับ และถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ผู้ที่ละเมิดมักจะได้รับ การตัดสินจากศาลว่าผิด ต้องชดเชยค่าเสียหาย เสียเวลาในการที่จะก่อสร้างหรือลงทุน รวมทั้งความอับอายต่อสังคมด้วย

นอกจากนี้ในบางแห่งการสร้างความเชื่อหรือตำนานเกี่ยวกับผู้ละเมิดความเชื่อ ก็มีสวนช่วยการอนุรักษ์ได้ดี เช่น เชื่อว่าหากเก็บหินที่หาดหินงามแถบหมู่เกาะตะรุเตามาแล้ว อาจทำให้ประสบเคราะห์กรรมเรืออาจอัปปางกลางทะเล

การสร้างสำนึกให้รักหวงแหน และถือเป็นหน้าที่ที่จะดูแลปกป้องทรัพยากรธรรมชาติในหมู่สมาชิกของชุมชน เป็นมาตรการที่จะช่วยให้การอนุรักษ์ประสบความสำเร็จอีกประการหนึ่ง เพราะโดยลำพังการควบคุมสอดส่องดูแลทรัพยากรธรรมชาติจากเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องแต่เพียงฝ่ายเดียว ย่อมทำได้ไม่ทั่วถึง หากคนในชุมชนนั้นตระหนักถึงความสำคัญ และร่วมกันสอดส่องเป็นหูเป็นตาให้ทางราชการ ย่อมบังเกิดผลดีขึ้นอย่างแน่นอน จึงเป็นหน้าที่ของสถาบันการศึกษาและสถาบันอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง จะให้การสนับสนุนส่งเสริม จัดกิจกรรมเสริมสร้างความรักและหวงแหนทรัพยากรธรรมชาติให้แก่บุคคลกลุ่มต่างๆ อันจะส่งผลต่อการสร้างความสำเร็จด้านการอนุรักษ์ในระยะยาว

มาตรการทางสังคมอีกมาตรการหนึ่ง ที่มีส่วนส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวตามธรรมชาติให้ได้ผลคือ การยกย่องแก่สถาบัน/องค์กร/บุคคลที่มีบทบาทในการส่งเสริมงานอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อม เช่น การให้รางวัลโรงแรมที่ช่วยส่งเสริมรักษาสีเขียว (ในปี พ.ศ.2535 โรงแรมแซงกรีล่าได้รับรางวัลนี้ในฐานะที่มีส่วนส่งเสริมคุณภาพของสิ่งแวดล้อมด้วยการนำระบบบำบัดน้ำเสียและระบบกำจัดควันเขม่า มาใช้ในโรงแรม เป็นผลให้น้ำเสียได้รับการบำบัดก่อนปล่อยลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา ส่วนเครื่องดูดเขม่าก็สามารถดักสารเขม่าสีดำได้ ร้อยละ 99)

2) มาตรการทางธรรมชาติ (Natural Strategy) กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ธรรมชาติจะมีความสมดุลของตัวเอง ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกใช้ไปจะฟื้นตัวเองได้ในระยะอันสมควร หากการใช้ทรัพยากรนั้นเป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อความสามารถรับภาระ เช่น แหล่งท่องเที่ยวตามเกาะ จะมีระยะพักฟื้นให้แก่พืชและสัตว์ ซึ่งจะไม่ถูกนักท่องเที่ยวรบกวนมาในฤดูมรสุม ช่วยการแตกหน่อและเจริญเติบโตของต้นไผ่นอกฤดูการล่องแพ ในฤดูฝน ซึ่งการท่องเที่ยวเดินป่าน้อยจะเอื้ออำนวยต่อการงอกของต้นหญ้า เช่นเดียวกับดอกไม้ป่าบนภูเขาสีในแหล่งสกี ชვენอกฤดูการเล่นสกี การรักษาสภาพป่าที่สมบูรณ์ย่อมทำให้น้ำตกมีน้ำไหลแรง สัตว์ป่ามีอาหารและที่อยู่อาศัยอันเหมาะสมพืชพันธุ์ไม้บางชนิดสามารถเจริญงอกงามได้ตามปกติ เช่น พริกเฟิร์น กล้วยไม้ป่า ฯลฯ ในทางกลับกันหากความสมดุลทางธรรมชาติของสิ่งหนึ่งสิ่งใดเสียไป เมื่อนั้น ส่วนอื่นๆ จะได้รับผลกระทบตามไปด้วย

3) มาตรการทางการเมือง (Political Strategy) การที่รัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ และกำหนดนโยบายชัดเจนในการแก้ปัญหา โดยการออกกฎหมายระเบียบข้อบังคับที่เอื้อต่อการอนุรักษ์ การวางแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาให้เหมาะสมย่อมส่งผลให้การอนุรักษ์สามารถดำเนินไปสู่ความสำเร็จ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนสูง ทุกฝ่ายต่างก็มุ่งหมายผลประโยชน์เพื่อตนเองสูงสุด กฎหมายจึงจะเป็นกรอบแห่งความประพฤติปฏิบัติที่ทุก

ฝ่ายต้องยึดถือและทำตาม เช่น จังหวัดเชียงใหม่ มีข้อกำหนดเทศบาลนครเชียงใหม่ 2531 ควบคุมการพัฒนาในเขตคูเมืองโบราณด้านการกำหนดความสูงของอาคารใหม่และต่อเติมไม่เกิน 12 เมตร อาคารที่สร้างต้องมีรูปแบบที่สอดคล้องกับลักษณะสถาปัตยกรรมล้านนาการควบคุมพื้นที่คลุมดินร้อยละ 70 ของพื้นที่สร้างอาคารที่พักอาศัยการควบคุมป้ายให้มีขนาดมาตรฐานควบคุมอาคารใกล้สถานที่สำคัญมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ โดยการห้ามสร้างอาคารภายในระยะทาง 6 เมตร จากอาคารที่ขึ้นทะเบียนตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุและศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ข้อกำหนดควบคุมอาคารในจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2533 ประกาศใช้โดยกระทรวงมหาดไทยควบคุมความสูงของอาคารที่อยู่ในระยะ 100 เมตร จากเขตศาสนสถานสำคัญ และการห้ามก่อสร้างอาคารสูงเกิน 12 เมตร ริมสองฝั่งแม่น้ำปิง ระหว่างริมขอบชายน้ำไปจนถึงริมขอบถนนสายแรกที่ขนานกับ ลำน้ำปิงและนอกจากนี้ยังมีนโยบายในการสร้างเมืองใหม่ เพื่อระบายความคับคั่งของเขตเมืองเก่าหรือการดำรงจะนำเอาระบบขนส่งมวลชนรถไฟฟ้า มาใช้เพื่อลดความคับคั่งของการจราจรและอันตรายจากมลภาวะอากาศเป็นพิษให้น้อยลง มาตรการทางการเมือง เป็นมาตรการสำคัญ อย่างยิ่งในอันที่จะส่งเสริมมาตรการอื่นๆ ให้สัมฤทธิ์ผล

4) มาตรการทางเศรษฐกิจ (Economic Strategy) อันได้แก่มาตรการจัดเก็บภาษีเพื่อนำไปใช้ในการดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว ทั้งในแง่ของการอนุรักษ์และพัฒนาให้เกิดความเหมาะสม มาตรการด้านภาษีอากรอาจจัดเก็บได้ทั้งทางตรงคือภาษีรายหัวที่เก็บ โดยบวกรวมเข้าไปกับค่าที่พักของนักท่องเที่ยวหลายเมืองในประเทศสหรัฐอเมริกาใช้ระบบนี้ เช่น เมืองซานตาเฟในมลรัฐนิวแม็กซิโก การเก็บค่าผ่านประตูจากการเข้าชมสถานที่ ค่าจอดรถ และค่าใช้บริการอื่นๆ ฯลฯ หรืออาจจัดเก็บโดยทางอ้อม เช่น ค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาต ค่าเก็บขยะ ฯลฯ รายได้จากการจัดเก็บภาษีทั้งทางตรงและทางอ้อมนี้ จะนำไปใช้ในการดำเนินงานการจัดหา บุคลากรและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้งานอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวตาม ธรรมชาติประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

5) มาตรการในการบริหารและการจัดการ (Management Strategy) เป็นการจาจัดระบบบริหารการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ สามารถควบคุมการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมไม่สูญเสียความสมดุล มาตรการที่สำคัญได้แก่การวางแผนการใช้ทรัพยากร เช่น การแบ่งเขตการใช้ที่ดินให้เหมาะสม (Zoning) (เขตสร้าง/ห้ามสร้างอาคารสูง เขตป่าสงวนรักษาพันธุ์สัตว์) การจัดทำคู่มือคำแนะนำป้ายบอกทาง ป้ายห้ามเข้าในบริเวณอนุรักษ์พร้อมทั้งมาตรการควบคุม การจาดรรับส่งเป็นเวลา การจัดให้เข้าชมโดยมีผู้นำชม การจัดระบบจราจรให้เหมาะสมเพื่อรถไม่ติดและปลอดภัย การห้ามรถเข้าบางจุดบางบริเวณ การห้ามจอดรถในบริเวณที่ กีดขวางการจราจรและบดบังภูมิทัศน์สวยงาม การจัดฝึกอบรมพนักงานบริการเพื่อให้มีมาตรฐานการบริการที่นักท่องเที่ยวพอใจไม่ทำลายทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมให้เสียหายจากความขุ่นแค้นที่ไม่ได้รับบริการเป็นที่พอใจ การปลูกต้นไม้ทดแทน การป้องกันดินพังทลาย การลงทุนติดตั้งระบบบำบัดของเสีย (ขยะ ควันดำ น้ำ ฯลฯ) การป้องกันดินพังทลาย ฯลฯ มาตรการ

เหล่านี้จะช่วยรักษาสภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวตามธรรมชาติให้มีอายุยาวนาน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, คณะวนศาสตร์ (2538: 3-4) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ

1. การมีจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว
3. การมีส่วนร่วมของชุมชนและการกระจายรายได้

การวางแผนและการจัดการในเรื่องการท่องเที่ยวจะต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบทั้ง 3 ประการข้างต้นเสมอ สาระสำคัญขององค์ประกอบดังกล่าว อาจสรุปได้ดังนี้

การมีจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหากธรรมชาติและระบบนิเวศได้รับผลกระทบจากการใช้ประโยชน์ในรูปแบบใดก็ตามโอกาสที่ธรรมชาติและระบบนิเวศเหล่านั้นจะเสื่อมโทรมลงหรือถูกทำลายโดยยาคาก็มีอยู่สูง ดังนั้นการให้ความรู้ ความเข้าใจ หรือการสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความจำเป็นในการปกป้องรักษาธรรมชาติสิ่งแวดล้อมระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อให้คงอยู่สนองความต้องการของคนทั่วไปจึงเป็นสิ่งที่ต้องกระทำ นอกจากนี้การสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ยังรวมไปถึงบุคคลกลุ่มอื่นๆ เช่น ราษฎรท้องถิ่น มัคคุเทศก์ และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลรับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวด้วย ฯลฯ วิธีการสร้างจิตสำนึกมีหลายรูปแบบ แต่สำหรับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์นั้นมักจะเน้นวิธีการจัดทำโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติ (Interpretation program) เช่น การจัดให้มีศูนย์สื่อความหมายธรรมชาติ (Interpretive Center) ในแหล่งท่องเที่ยว จัดให้มีเอกสารสิ่งพิมพ์ที่จำเป็นต่อการศึกษารวมไปถึงการฝึกอบรมมัคคุเทศก์และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถชี้แนะและอธิบายเกี่ยวกับธรรมชาติและนิเวศวิทยาของสิ่งต่าง ที่นักท่องเที่ยวพบเห็น

ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบแรกโดยตรง กล่าวคือ นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ (Ecotourist) มักเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความปรารถนาหรือสนใจที่จะศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติในลักษณะต่างๆ และสภาพภูมิทัศน์ธรรมชาติ ตลอดจนแหล่งธรรมชาติที่ยากลำบากต่อการเดินทางและทำหาย และมักจะไม่สนใจความสะดวกสบาย ดังนั้น การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จึงจะต้องพิจารณาถึงการให้มีสื่อความหมายธรรมชาติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติในแง่มุมต่างๆ ทั้งระดับกว้างและระดับลึกซึ้ง ซึ่งเท่ากับเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้แก่นักท่องเที่ยว และได้รับความพึงพอใจกลับไป

การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและการกระจายรายได้

ภาพทางเศรษฐกิจและชุมชนท้องถิ่น ที่ตั้งอยู่ภายในและรอบๆ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น อุทยานแห่งชาติ ควรได้รับการพิจารณาให้เป็นวัตถุประสงค์หรือองค์ประกอบที่สำคัญของการส่งเสริมและ

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพราะการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่นในระยะยาวมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธรรมชาติแวดล้อม ดังนั้น การเปิดโอกาสให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในรูปแบบต่างๆ จะช่วยให้ชุมชน เช่น การลงทุนเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกขนาดเล็กที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ (Low scale-Low impact tourism development) การเป็นมัคคุเทศก์ (Nature Guides) การนำสินค้าที่เป็นศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านมาขายแก่นักท่องเที่ยว และการจ้างงานในส่วนบริการอื่นๆ เป็นต้น

4.แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ความหมายของการพัฒนา

บุญจง ขาวสิทธิพงษ์ (2541,241) ให้ความหมายไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่เพิ่มคุณภาพชีวิตแก่มนุษย์โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม หรือไม่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาในยุคลูกหลานต่อไป

สมพร แสงชัย (2545,176) นำความเห็นของ David Pearce ที่ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจโดยไม่เป็นอันตรายต่อสวัสดิภาพของคนยุคต่อไป และคุณภาพสิ่งแวดล้อมควมมีระดับความสำคัญมากขึ้นกว่าเดิมเพราะคุณภาพสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อสุขภาพชีวิตทั้งทางตรงและทางอ้อมมากขึ้น การพัฒนา คือ การปรับปรุงให้ดีขึ้นหรือเป็นความก้าวหน้าซึ่งเป็นประเด็นที่เต็มไปด้วยค่านิยมทางสังคม ดังนั้น การพัฒนาทางเศรษฐกิจจึงเป็นการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การพัฒนาทางเศรษฐกิจจึงต้องเคลื่อนไหวไปตามเป้าหมายที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย แต่ เป้าหมายบางอย่างอาจจะมีแนวโน้มแน่นอนอยู่บ้าง เช่น (1) ประโยชน์ของการพัฒนา ซึ่ง อาจจะ หมายถึงความพึงพอใจความเป็นอยู่ที่ดี รายได้ต่อหัว คุณภาพสิ่งแวดล้อม (2) การรักษาเสถียรภาพและการเพิ่มพูนอิสรภาพที่ขาดหายไป เช่น อิสรภาพจากความรู้ (โง่) จากความยากจน และจากสภาพความเป็นอยู่ที่เลวร้าย โดยการสร้างทักษะ ความรู้ ความสามารถ และทางเลือกต่างๆ เพิ่มขึ้น (3) ศักดิ์ศรีของมนุษย์และการเคารพต่อตัวเอง เป็นต้น การพัฒนาทางเศรษฐกิจจึงไม่ใช่การเติบโตทางเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียว แต่การพัฒนาเศรษฐกิจจะต้องไม่เสียสละการเติบโตทางเศรษฐกิจ และนี่คือปัญหาที่สำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืน

สมพร เทพสิทธิ์ (2536, 7) ได้กล่าวไว้โดยสภาโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา ที่ได้ให้ความหมายของการพัฒนาแบบยั่งยืนว่า “การพัฒนาแบบยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาที่สนองต่อความต้องการของคนในรุ่นปัจจุบันโดยไม่กระทบกระเทือนความสามารถของคนรุ่นต่อไปในการที่จะสนองต่อความต้องการของตนเอง” (Sustainable development is development which meets the needs of the present generation without compromising the ability of future generations to meet their own needs)

สมพร เทพสิทธา (2536,26-27) การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่สมดุล ไม่เอียงไปด้านใด ด้านหนึ่งเป็นการพัฒนาที่ความสมดุลใน 3 เรื่อง คือ

- 1) เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง
- 2) มีการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม
- 3) มีคุณภาพชีวิตที่ดี

การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่ทำให้ดีกว่าเดิมในปัจจุบันและไม่ขัดขวางการพัฒนาที่ดีกว่าในอนาคต

การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่สนองความต้องการของคนในรุ่นปัจจุบัน โดยไม่กระทบกระเทือนต่อความสามารถของคนรุ่นต่อไป

การพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องเริ่มจากตนเอง โดยการพัฒนาสิ่งแวดล้อมในบ้านสิ่งแวดล้อมชุมชน และสิ่งแวดล้อมในสังคม โดยให้ความรู้ ความเข้าใจ การอบรมทำให้ทราบถึงปัญหา สาเหตุของปัญหา และผลกระทบของปัญหาสิ่งแวดล้อม การรักษาและการป้องกันและแก้ไขปัญหาสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดปัญญาความรอบรู้ รู้ว่าสิ่งใดผิด สิ่งใดถูก สิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ มีจิตสำนึกเพื่อประโยชน์ส่วนรวมยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนตน

พระธรรมปิฎก (2543,4-7) ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยจุดเน้นจะไปอยู่ที่องค์ประกอบ 2 อย่าง คือ เรื่องสิ่งแวดล้อม และเรื่องเศรษฐกิจ ซึ่งหมายความว่า เป็นเป็นการพัฒนาที่จะทำให้สิ่งแวดล้อมก็อยู่ได้และเศรษฐกิจก็เป็นไปด้วยดี เพราะถ้าไม่มีองค์ประกอบ 2 อย่างนี้ การพัฒนาก็จะก่อปัญหาแก่มนุษย์

ในแง่สิ่งแวดล้อมอยู่ได้นั้น ตัวมันเองไม่มีปัญหาหรอก แต่ที่เป็นปัญหาก็เกิดจากพวกเราในฐานะมนุษย์ที่ต้องกินอยู่ ต้องพัฒนาให้มีความเจริญซึ่งตามปกติก็มองกันที่วัตถุหรือด้านเศรษฐกิจ และโลกที่ผ่านมาก็มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ ให้เศรษฐกิจเจริญ มีทรัพย์สินเพิ่มพูน มั่งคั่งพร้อมอย่างไกรก็ตามเมื่อการพัฒนาเกินไปและเศรษฐกิจเจริญไปได้ด้วยดี ต่อมาก็ปรากฏว่าสิ่งแวดล้อมก็มักจะอยู่ไม่ได้ฉะนั้นตัวกลางสำคัญที่จะเป็นเหตุให้ต้องลุกกันขึ้นมาหาทางแก้ไขหรือเป็นตัวปัญหาก็คือว่า เศรษฐกิจก็เจริญดีหรือ แต่มันทำให้สิ่งแวดล้อมอยู่ไม่ได้เมื่อสิ่งแวดล้อมอยู่ไม่ได้มันก็จะเกิดผลตีกลับมาทำให้มนุษย์ไม่สามารถอยู่ได้ด้วย เราก็เลยจะต้องหาทางทำให้สิ่งแวดล้อมก็อยู่ได้ด้วย

ดังนั้น การพัฒนาที่ยั่งยืน คือ การพัฒนาที่สิ่งแวดล้อมก็อยู่ได้ และเศรษฐกิจก็เป็นไปด้วยดี นี่คือความหมายที่ต้องการ ในเมื่อความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นอย่างนี้ ความสำคัญก็ไปอยู่ที่ด้านวัตถุ สิ่งแวดล้อมก็เป็นเรื่องของธรรมชาติภายนอก และเศรษฐกิจก็เป็นเรื่องของความเจริญทางวัตถุ ถ้าเศรษฐกิจก็เป็นไปด้วยดี และสิ่งแวดล้อมก็อยู่ได้ ก็ถือว่าเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน

แนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

สมพร แสงชัย (2545, 196-198) ได้อธิบายการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ ดังนี้

1) ระบบการพัฒนามนุษย์ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการพัฒนา หากต้องการจะแก้ไขปัญหา การพัฒนาอย่างแท้จริงและนำเอามนุษย์ที่พัฒนาแล้วมาเป็นแกนกลางของการพัฒนามนุษย์จึงจะเข้าถึง ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และมีชีวิตที่ดีงามและช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ การพัฒนามนุษย์มี 3 ระดับ คือ

1.1) ระดับพฤติกรรม โดยการสร้างพฤติกรรมเคยชินที่ดี พฤติกรรมเคยชินอิทธิพลต่อจิตใจ และ

ปัญหา หากพฤติกรรมเคยชินก่อผลต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมเกิดขึ้น จนกลายเป็นวัฒนธรรมและวินัย การ บังคับควบคุมหรือการใช้อำนาจก็ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้น

1.2) ระดับจิตใจ ซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและปัญญา จิตใจประสานกับพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมยั่งยืนด้วยการสร้างความรู้สึที่ดีต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความรู้จักสันโดษอย่างฉลาด และมีจุดหมาย การมีสติไม่ปล่อยตัวและใจให้ตัวเองขึ้นต่อวัตถุและสิ่งบริโภคมกเกินไป การมีอุดมคติและ ปณิธานในหน้าที่การงานและการบรรลุจุดหมายแห่งชีวิต และการมีจิตใจที่คิดให้

1.3) ระดับปัญญา ซึ่งเป็นตัวแก้ปัญหาและจัดปรับพฤติกรรมและจิตใจให้ลงตัวพอดี เพราะ ปัญญามองเห็นระบบปัจจัยสัมพันธ์แห่งสรรพสิ่งชักนำให้คิดและพิจารณาถึงเหตุปัจจัย ทำให้เกิดความ พอดีเพราะบริโภคด้วยปัญญา ตรวจสอบพฤติกรรมโดยไม่ประมาท และขจัดความเชื่อถือ ค่านิยม และ แนวคิดที่ผิดๆ พร้อมทั้งส่งเสริมสิ่งที่ดีงามเข้ามาแทนที่

2) ระบบการพัฒนาที่ยั่งยืน นอกจากต้องมีมนุษย์ที่พัฒนาแล้วเป็นแกนกลางของการพัฒนาใน ฐานะทรัพยากรมนุษย์แล้วยังต้องมีสังคมที่เกิดจากเจตจำนงของมนุษย์และเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์และ ธรรมชาติ สร้างความสมดุลแห่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจด้วยมัชฌิมาปฏิปทาที่เน้นคุณภาพมากกว่า ปริมาณ ช่วยเหลือผู้อื่นและสิ่งที่มีชีวิตกับระบบนิเวศ ลดความต้องการทางวัตถุลง บริโภคเพื่อคุณค่า แท้จริงของชีวิต ทำงานเพื่อพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ลดการแข่งขันและเพิ่มความร่วมมือและสร้างระบบ เศรษฐกิจที่รู้จักประมาณพอดี ส่วนเทคโนโลยีซึ่งเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตต้องถูกใช้อย่างมี สติ และเป็นคุณค่าอย่างแท้จริง การศึกษาต้องเน้นการพัฒนามนุษย์โดยบูรณาการจริยธรรมเข้ากับ วิชาการและวิทยาการทั้งหมด และการเมืองต้องมาจากประชาชนและเป็นธรรมาธิปไตย

3) ระบบธรรมชาติจะถูกอนุรักษ์ได้ถ้ามนุษย์มีทัศนคติที่ดีต่อธรรมชาติและเห็นว่าตนเองเป็นส่วน หนึ่งของธรรมชาติ สมมติของมนุษย์ไม่มีผลต่อธรรมชาติเพราะมนุษย์ทุกคนอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติ มนุษย์ ไม่ควรแปลกแยกจากธรรมชาติและมนุษย์ควรทำความดีคืนให้แก่ธรรมชาติด้วย

องค์ประกอบทั้ง 3 นี้ต้องประสานกลมเกลียวและไม่เฉียงสุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง อย่างไรก็ดี แนวคิดทางพุทธเน้นการพัฒนาที่ตัวมนุษย์ก่อนอื่น ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดของการพัฒนาทางวัฒนธรรม

ซึ่งเน้นวัฒนธรรมและสังคม แนวคิดความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อมเน้นระบบสิ่งแวดล้อมและความยุติธรรมภายในยุคและระหว่างยุค

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กล่าวถึง แนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า การจะพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืนได้นั้น ส่วนปกครองท้องถิ่น คือ องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จะต้องเข้าไปมีบทบาทค่อนข้างมาก เพื่อให้ชุมชนบรรลุวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 3 ประการ คือ สร้างนักท่องเที่ยวให้เกิดขึ้น รักษานักท่องเที่ยวให้คงอยู่และสร้างรายได้หรือกำไรจากการท่องเที่ยวแก่ท้องถิ่นโดยจะต้องมีบทบาทดังนี้

1) สำรวจ ค้นหา สถานที่และข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรท่องเที่ยว โดยการหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ของชุมชน รวบรวมข้อมูล เส้นทาง ประวัติ และความสำคัญ เอาไว้ประชาสัมพันธ์ ถ้าแหล่งเดิมกำลังทรุดโทรมก็ซ่อมแซมให้คงเดิม

2) ร่วมกันวางแผนพัฒนาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว โดยการสร้างจิตสำนึกร่วมกัน จัดทำแผนพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว โดยมีการจัดทำแผนพัฒนาในด้านต่างๆ เช่น การอนุรักษ์ การป้องกันทรัพยากรการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมด้านนันทนาการตามแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารพัฒนาบุคลากร

3) จัดให้มีการดูแล รักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว โดยการวางระบบในการดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินและสุขอนามัยของที่พัก อาหารและเครื่องดื่ม

4) การบริหาร และการจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยการตรวจสอบบริการสาธารณะที่มีอยู่ว่า ต้องสร้างใหม่ ปรับปรุง หรือเพิ่มบริการสาธารณะใหม่ๆ ในชุมชนทั้งเรื่องไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ ระบบจัดเก็บหรือทำลายขยะ บำบัดน้ำเสีย การจัดเก็บผลประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ เช่น ค่าผ่านทางเข้าชมในพิพิธภัณฑ์ การจัดทำของที่ระลึกโดยชุมชน และการจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่น โกดังนำเที่ยวประจำท้องถิ่น ที่พักอาศัยของนักท่องเที่ยว

5) จัดทำโฆษณาประชาสัมพันธ์ และการตลาดการท่องเที่ยว โดยการเผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวแก่สาธารณชน ผ่านสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ จดหมาย แผ่นพับ เป็นต้น

Shirley Eber (1993) กล่าวถึงหลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนไว้ ดังนี้

1. การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว (Using Resource Sustainably)

2. การลดการบริโภคที่มากเกินไป และการลดของเสีย จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว (Reducing Over - Consumption and Waste)

3. การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Maintaining Diversity)
4. การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว (Integrating Tourism into Planning)
5. การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาด้านราคา และคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย (Supporting Local Economics)
6. การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชากรและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวอีกด้วย (Involving Local Communities)
7. การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหา และลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน (Consulting Stakeholders and the Public)
8. การฝึกอบรมบุคลากร โดยสอดคล้องแนวคิดและวิธีปฏิบัติในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยว (Training Staff)
9. การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลอย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย (Marketing Tourism Responsibly)
10. การวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน (Undertaking Research)

สมพร เทพสิทธิ์า (2536,34-38) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาแบบยั่งยืนดังนี้

- 1) การพัฒนาเป็นการทำให้เกิดความเจริญมั่นคงก้าวหน้า ทำให้ชีวิตและสังคมดีขึ้น มีความสงบสุขมากขึ้น มีความปลอดภัยมากขึ้น มีปัญหาความทุกข์ยากต่างๆ ลดน้อยลง โดยมีความเจริญทั้งทางวัตถุและจิตใจ จึงจะเป็นการพัฒนาที่สมบูรณ์ การกระทำใดๆ หากไม่เกิดผลดีดังกล่าวแก่ชีวิตและสังคม ก็กล่าวไม่ได้ว่าเป็นการพัฒนา
- 2) การพัฒนาในยุคที่ผ่านมา เป็นการพัฒนาที่เน้นหนักในด้านเศรษฐกิจ ความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ทำให้มีการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้เพื่อผลประโยชน์ทางการผลิต ทางธุรกิจ และเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์จนเกินขอบเขต ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติร่อยหรอเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาที่ผ่านมายังได้ก่อให้เกิดปัญหาภาวะ

มลพิษ (Pollution) และปัญหาสารพิษตกค้างในอาหาร ยิ่งพัฒนาสิ่งแวดล้อม ยิ่งถูกทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติยิ่งเสื่อมโทรม

3) หลักการที่สำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาแบบยั่งยืน คือ ความยุติธรรมในสังคม จะต้องให้เกิดความยุติธรรมระหว่างชนรุ่นปัจจุบันกับชนรุ่นต่อไป (Intergeneration equity) โดยชนรุ่นปัจจุบันมีภาระหน้าที่ความรับผิดชอบต่อชนรุ่นต่อไป ในการที่จะต้องมอบมรดกทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในปริมาณและคุณภาพที่ไม่ด้อยกว่ายุคปัจจุบัน และต้องให้เกิดความยุติธรรมระหว่างชนรุ่นเดียวกัน โดยมุ่งไปที่การแก้ไขปัญหาความยากจนและการสนองความต้องการของประชาชนผู้ยากไร้ด้วยโอกาส เพื่อลดความไม่เท่าเทียมกัน

4) การพัฒนาแบบยั่งยืนจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่หรือมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง (People-Centered Development) เป็นการพัฒนาที่มีครอบครัวเป็นฐาน (Family-Based Development) มีชุมชนเป็นฐาน (Community-Based Development)

5) การพัฒนาแบบยั่งยืนจะต้องเป็นการพัฒนาที่สมดุลไม่เป็นการเน้นหนักในด้านเศรษฐกิจจนเกินไป เพราะการพัฒนาเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว ไม่อาจจะรักษาคุณภาพของสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของประชาชนได้ จะต้องมีการพัฒนาด้านอื่นควบคู่ไปด้วย โดยเฉพาะการพัฒนาด้านสังคมและการพัฒนาด้านวัฒนธรรมและจิตใจ เช่น การพัฒนาความอุดมสมบูรณ์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง ซึ่งมีการพัฒนาอย่างสมดุลและผสานทั้ง 3 ด้าน คือ การพัฒนาด้านจิตใจ ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

6) การพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน และส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชนในการพัฒนา ภาคเอกชนประกอบด้วย องค์การเอกชน (Non-Governmental Organization หรือ NGO) องค์การธุรกิจ (Business Organization) และองค์การประชาชน (People Organization) รัฐบาล องค์การเอกชน และองค์การธุรกิจควรช่วยกันส่งเสริมองค์การประชาชนให้สามารถดำเนินงานอย่างเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ

7) การพัฒนาแบบยั่งยืน จะต้องมีการอนุรักษ์และการพัฒนาควบคู่กันไปจะขาดอันหนึ่งอันใดไปไม่ได้ หน้าที่ของการอนุรักษ์ก็เพื่อรักษาสิ่งที่ดีงาม ให้คงไว้เป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีค่า วัฒนธรรมอันดีงาม ความสมดุลของธรรมชาติ ส่วนหน้าที่ของการพัฒนาก็เพื่อจะปรับปรุงแก้ไขส่วนที่เป็นปัญหาหรือยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น การพัฒนาเพียงด้านเดียวโดยไม่มีการอนุรักษ์ควบคู่กันไป เป็นการทำลายความสมดุลของธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมที่กระทบกระเทือนต่อชีวิตความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตของประชาชน

8) เศรษฐศาสตร์สีเขียว (Green Economics) และระบบนิเวศเศรษฐกิจเป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมแนวใหม่ทางสิ่งแวดล้อม เศรษฐศาสตร์สีเขียว เป็นเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องประชาชนและโลกธรรมชาติเน้นเรื่องคุณภาพของประชาชนที่อยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ระบบนิเวศ

เศรษฐกิจ เป็นกระบวนการแห่งการปรับปรุงโครงสร้างใหม่ใน 4 ด้าน คือ ด้านบุคคล ประชาชน ระบบนิเวศ และจิตสำนึก พัฒนาให้เกิด “จริยธรรมทางนิเวศ”

สรุปแล้วไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาสิ่งใดก็ตามให้ยั่งยืนให้ได้นั้นจะต้องประกอบไปด้วย องค์ประกอบหลัก คือ สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม และก่อนที่สังคมโลกจะดีได้นั้นจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวจากสังคมเล็กๆ เศรษฐกิจเล็กๆ และสิ่งแวดล้อมเล็กๆ นี่ที่จะต้องเติบโตไปสู่สังคมใหญ่ เศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่ และสิ่งแวดล้อมที่ยิ่งใหญ่โดยจะต้องมีการปลูกจิตสำนึกให้ทุกคนในสังคมเข้าใจความหมายของการพัฒนาที่อยู่ของตนเอง เข้าใจเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมของตน เพราะเมื่อมีความเข้าใจแล้วก็จะทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ในที่สุด ดังนั้น การพัฒนาที่ยั่งยืน ต้องมีการพัฒนาแบบสมดุลและผสมผสานในทุกๆ องค์ประกอบ ทั้งการพัฒนารวมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม จิตใจ/มนุษย์ การเมืองและเศรษฐกิจ โดยพัฒนา ทุกๆ องค์ประกอบไปพร้อมๆ กันอย่างเป็นภาพรวม

การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นการจัดการแหล่งท่องเที่ยว ให้คงสภาพ ทั้งในด้านทรัพยากร สิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และประชากร ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยที่ทั้งรายได้และการจ้างงานไม่ถูกกระทบ ซึ่งในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวนี้เราสามารถแบ่งองค์ประกอบหลัก เป็น 7 องค์ประกอบ ด้วยกัน คือ

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยว
2. นักท่องเที่ยว
3. ผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยว
4. องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
5. องค์การจากภาครัฐ
6. องค์การอิสระ
7. ชุมชนท้องถิ่น

กระบวนการจัดการการท่องเที่ยวที่ดีโดยผ่านทั้ง 7 องค์ประกอบหลักเป็นเสมือนสิ่งที่ขับเคลื่อนการเดินหน้าเข้าสู่การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยการวิจัยนี้จะมุ่งเน้นไปที่ “ผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยว” เป็นหลัก

5.ตลาดน้ำไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

ตลาดน้ำไทรน้อยเริ่มเปิดดำเนินกิจกรรมที่บริเวณริมเขื่อนหน้าเทศบาลตำบลไทรน้อย โดยดำเนินกิจกรรมอยู่เป็นเวลา 3 ปี จึงได้ย้ายมาเปิดที่บริเวณริมคลองพระพิมลราชา วัดไทรใหญ่ เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2545 โดยวัดไทรใหญ่สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ.2410 มีอาณาเขต จำนวน 20 ไร่ เดิมชื่อวัดมหานิโครธาราม ซึ่งแปลว่า “ไทร” ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “วัดไทรใหญ่” เมื่อพ.ศ.2498 ภายใน อุโบสถมีภาพจิตรกรรมเรื่องพระเจ้าสิบชาติ ปูนูนยัตถุที่สำคัญของวัดคือ “หลวงพ่อกองค์” ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของชาวบ้าน

และประชาชนทั่วไป อาชีพหลักของชาวตลาดน้ำไทรน้อย คือการทำนา ทำสวน ปลูกผัก ผลไม้ โดยเกษตรกรไทรน้อยได้มีการรวมกลุ่มเพื่อนำผลผลิตทางการเกษตรมาจำหน่ายที่ตลาดน้ำไทรน้อยแห่งนี้

การจัดการท่องเที่ยวของชุมชนตลาดน้ำไทรน้อย ดำเนินการโดยคณะกรรมการประชาคมตลาดน้ำไทรน้อย ร่วมกันบริหารงานและรับผิดชอบงานเป็นส่วน ๆ เช่น งานจัดเก็บและบริหารรายได้ งานจราจร งานพัฒนา และอื่นๆ โดยสมาชิกมีส่วนร่วมดำเนินงานและร่วมแสดงความคิดเห็น โดยมุ่งเน้นการรักษาขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม และประเพณีที่สืบทอดกันมาช้านาน การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวนนทบุรี

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นคนในพื้นที่และบริเวณใกล้เคียง นิยมมากันเป็นครอบครัว และเป็นกลุ่มทั้งกลุ่มวัยรุ่นและ ผู้สูงอายุ รวมทั้งกลุ่มนักเรียน นักศึกษาที่สนใจศึกษาเรื่องเกษตรกรรมพื้นบ้านและภูมิปัญญาท้องถิ่น

6.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พนิตตา สิงห์ครา (2544: บทคัดย่อ) ศึกษาศักยภาพของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ บ้านห้วยอี ตำบลปูลึง อำเภอมะนัง จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่า การท่องเที่ยวแบบโฮมสเตย์ คือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่นักท่องเที่ยวจะพักแรมในชุมชนเสมือนเป็นสมาชิกในครอบครัวเพื่อเรียนรู้วิถีชีวิต แลกเปลี่ยนประสบการณ์ เรียนรู้วัฒนธรรมชุมชนแห่งนี้ ดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวมากกว่า 4 ปีแล้ว สามารถสร้างรายได้ให้สมาชิก 200-600 บาท/เดือน ซึ่งเป็นที่พอใจของชุมชน เพราะ ทรัพยากร วัฒนธรรม วิถีชีวิต ถูกรักษาไว้ภายใต้การจัดการท่องเที่ยว

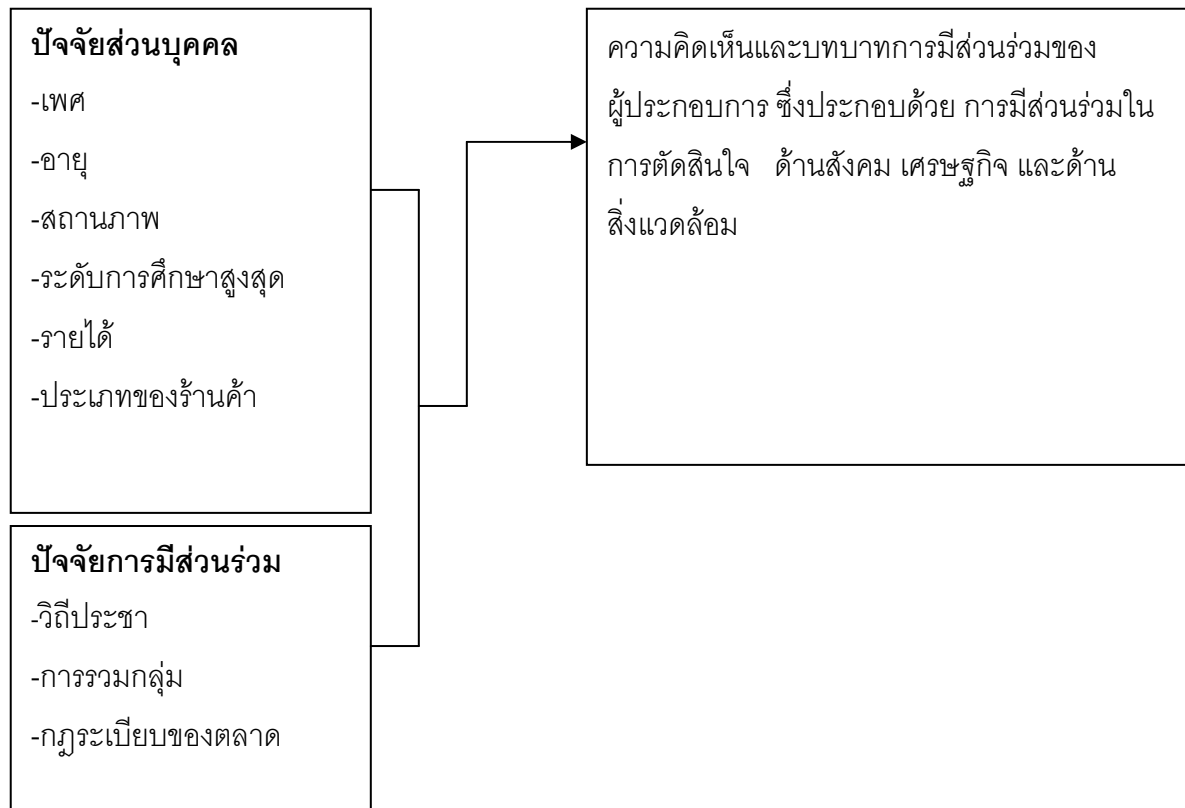
วิไลภรณ์ ชันดิสุทธิ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติของเกษตรกรต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต บ้านสาใหม่ ตำบลโป่งแยง อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติของเกษตรกรเกี่ยวกับแนวคิดด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ทั้ง 5 องค์ประกอบ คือ ทัศนคติเกี่ยวกับแนวคิดด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เชิงอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางศิลปวัฒนธรรม เชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ของชุมชน เชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อประโยชน์ของชุมชน เชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อศึกษา สิ่งแวดล้อม เชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต เกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าวเช่น การจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ใช้ธรรมชาติเป็นพื้นฐาน ต้องร่วมกันกับผู้เกี่ยวข้องออกแบบวางแผน จัดขอบเขตพื้นที่ทางการท่องเที่ยวอย่างชัดเจนเกษตรกรเห็นว่า ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ตลอดจนประเพณีของเผ่าเป็นจุดดึงดูดใจนักท่องเที่ยวที่ควรได้รับการฟื้นฟูและอนุรักษ์ไว้ให้คงอยู่ตลอดไป เกษตรกรต้องมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์เพื่อเกิดพลังและจิตสำนึกในการปกป้องฟื้นฟูทรัพยากรทางการท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างสมบูรณ์ เกษตรกรควรได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้และทักษะในการผลิตของที่

ระลึกเป็นเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมของชุมชนของตนเอง และท้ายสุดเกษตรกรเห็นด้วยว่า การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีผลทำให้คุณภาพชีวิตของเกษตรกรดีขึ้นซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดรายได้เสริม นอกเหนือจากอาชีพหลัก ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์คือ ขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่องของรัฐบาลและผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งเกษตรกรเสนอแนะว่า ควรมีการพัฒนา ด้าน สาธารณูปโภค การคมนาคม การประชาสัมพันธ์ การจัดการผลประโยชน์ของชุมชนและการรักษา ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจอยู่ในเขตตำบลไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ทั้งหมดจำนวน 200 ร้านค้า (ข้อมูลจากสมาคมผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย)

จำนวนผู้ประกอบการของตลาดน้ำไทรน้อย ตำบลไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ทั้งหมด 200 ร้านค้า เนื่องจากประชากรมีน้อย จึงไม่มีการสุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ประกอบด้วยคำถามปลายปิด (Closed – Ended Question) ซึ่งใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) และคำถามปลายเปิด (Open – Ended Question) เพื่อรวบรวมข้อมูลทางประชากรศาสตร์ พฤติกรรมการมีส่วนร่วม

ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน มีทั้งหมด 3 ส่วน ประกอบด้วย ได้แก่ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. **แบบสอบถามตอนที่ 1** ข้อมูลที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-list) ใช้วิธีการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วมาสรุปเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

2. **แบบสอบถามตอนที่ 2** ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean : $\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

3. **แบบสอบถามตอนที่ 3** ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของผู้ประกอบการที่จะรับความรู้เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended) ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นค่าความถี่ (Frequency) แล้วสรุปออกมาเป็นค่าร้อยละ (Percentage)

4. **วิเคราะห์หาความสัมพันธ์** ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพส่วนบุคคล จากแบบสอบถามที่เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ในด้าน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด รายได้ และประเภทของร้านค้า ใช้ค่า Chi Square ด้วยวิธีเปียร์สัน เพื่อวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร

5. **เปรียบเทียบความแตกต่าง** ของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล จากแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กรณีจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ จะใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย t-test สำหรับกรณีจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด รายได้ และประเภทของร้านค้าจะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Anova) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรเป็นรายกลุ่ม กรณีพบค่าความแตกต่างเป็นรายกลุ่ม ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบความต่างนั้นเป็นรายคู่ โดยใช้ Scheffe Analysis รวมทั้งวิเคราะห์เป็นรายข้อจำนวน 22 ข้อ ดังนี้

ด้านสังคม

1. ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
2. ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย
3. ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ

4. ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว
5. ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ
6. ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย
7. ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว
8. ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง
9. ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย
10. ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านเศรษฐกิจ

11. ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป
12. ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร
13. ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก
14. ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว
15. ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย
16. รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
17. เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ด้านสิ่งแวดล้อม

18. ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย
19. ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย
20. ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้
21. ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว
22. ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย

โดยใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลไว้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.49	แปลความว่า	มีระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	แปลความว่า	มีระดับการมีส่วนร่วมน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	แปลความว่า	มีระดับการมีส่วนร่วมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	แปลความว่า	มีระดับการมีส่วนร่วมมาก
คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แปลความว่า	มีระดับการมีส่วนร่วมมากที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ซึ่งผลการวิเคราะห์ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นตอนๆ ในรูปแบบของตารางข้อมูลประกอบข้อความ โดยแบ่งออกเป็น

ตอนที่ 1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการ
พัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดย
จำแนกตามสถานภาพในด้าน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ และ
ประเภทของร้านค้า

ตอนที่ 4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของมีส่วนร่วมในการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

ตอนที่ 5. ผลการวิเคราะห์ ข้อเสนอแนะ

ลำดับต่อไปผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลของการวิจัย โดยเรียงลำดับการนำเสนอ ทั้ง 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน เพศ อายุ
สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน และประเภทร้านค้า

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพทั่วไป	จำนวน (200 คน)	ร้อยละ (100.00)
เพศ		
ชาย	70	35.00
หญิง	130	65.00
อายุ		
15 – 24 ปี	16	8.00
25 – 34 ปี	40	20.00
35 – 44 ปี	75	37.50

สถานภาพทั่วไป	จำนวน (200 คน)	ร้อยละ (100.00)
45 – 54 ปี	49	24.50
55 – 60 ปี	15	7.50
60 ปีขึ้นไป	5	2.50
สถานภาพ		
โสด	44	22.00
สมรส	142	71.00
หย่าร้าง	10	5.00
อื่นๆ	4	2.00
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	22	11.00
มัธยมศึกษาตอนต้น	44	22.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	48	24.00
อนุปริญญา/ปวส.	26	13.00
ปริญญาตรี	56	28.00
ปริญญาโท	4	2.00
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	16	8.00
5,001 – 10,000 บาท	65	32.50
10,001 – 15,000 บาท	50	25.00
15,001 – 20,000 บาท	30	15.00
20,001 – 30,000 บาท	16	8.00
30,001 บาทขึ้นไป	23	11.50
ประเภทร้านค้า		
ร้านอาหาร	66	33.00
ร้านขายเสื้อผ้า	17	8.50
ร้านขายต้นไม้	14	7.00
สถานภาพทั่วไป	จำนวน (200 คน)	ร้อยละ (100.00)
ร้านขายของชำ	8	4.00
ขายของที่ระลึก	12	6.00
อื่นๆ.....	83	41.50

จากตารางที่ 1 พบว่าการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 200 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

เพศ ผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายจำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00 และเพศหญิงจำนวน 130 คิดเป็นร้อยละ 65.00 โดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย

อายุ ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 35 – 44 ปี มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมาเป็นผู้มีอายุระหว่าง 35 – 44 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.50 ผู้ที่ตอบแบบสอบถาม อายุ 60 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50

สถานภาพ ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสมีจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 71.00 รองลงมา มีสถานภาพโสด จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 และสถานภาพหย่าร้างมีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

ระดับการศึกษา ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงมา มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 และระดับการศึกษาปริญญาโทมีจำนวนน้อยที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

รายได้ต่อเดือน ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,001–10,000 บาท มีจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 10,001–15,000 บาท มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และรายได้ต่อเดือนน้อยที่สุด มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 8.00 มีจำนวนเท่ากัน 2 รายการคือ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,001 บาท และรายได้ต่อเดือน 20,000 –30,000 บาท

ประเภทร้านค้า ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นร้านอื่นๆ มีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงมาเป็นร้านอาหารมีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.00 และน้อยที่สุดเป็นร้านขายของชำมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน การวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยภาพรวม และจำแนกตาม สถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ และอายุ แบ่งเป็นรายด้าน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้าน สิ่งแวดล้อม

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว แบบยั่งยืน

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
โดยภาพรวม	3.46	.497	ปานกลาง
ด้านสังคม	3.38	.648	ปานกลาง
- ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.28	.776	ปานกลาง
- ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย	4.04	.876	มาก
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ	3.51	1.089	มาก
- ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว	2.96	1.109	ปานกลาง
- ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ	2.75	1.133	ปานกลาง
- ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย	2.84	1.132	ปานกลาง
- ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว	3.12	1.049	ปานกลาง
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง	3.58	1.166	มาก
- ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย	4.16	.845	มาก
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมามีตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ	3.54	1.002	มาก

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ด้านเศรษฐกิจ	3.81	.611	ปานกลาง
- ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป	3.54	1.177	มาก
- ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร	4.06	.837	มาก
การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
- ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก	4.10	1.040	มาก
- ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว	4.06	.875	มาก
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	3.24	.951	ปานกลาง
- รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.47	.987	ปานกลาง
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	4.25	.883	มาก
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.82	.63	ปานกลาง
- ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.27	1.176	ปานกลาง
- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.80	.897	มาก
- ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้	3.80	.857	มาก
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว	4.32	.848	มาก
- ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.90	.899	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านสังคม มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมี

ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 ด้านเศรษฐกิจ มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และด้านสิ่งแวดล้อม มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.75 – 4.32 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่าน มีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.47$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.28$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.75$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.32$) รองลงมา ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.25$) น้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.51$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ตอนที่ 3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน
จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	เพศชาย		เพศหญิง	
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.
โดยภาพรวม	3.50	.550	3.43	.465
ด้านสังคม	3.39	.734	3.37	.599
- ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.40	.907	3.21	.690
- ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย	4.17	.916	3.96	.848
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ	3.46	1.163	3.54	1.050

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	เพศชาย		เพศหญิง	
	$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$
- ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว	2.91	1.139	2.98	1.096
- ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อ ปรึกษาหารือ	2.71	1.092	2.77	1.158
- ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการ ตลาดน้ำไทรน้อย	2.89	.907	2.82	.690
- ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการ ท่องเที่ยวในระยะยาว	3.13	1.128	3.12	1.009
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง	3.66	.907	3.54	1.094
- ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่ม ผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของ ตลาดน้ำไทรน้อย	4.16	.927	4.15	.802
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการ ท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ	3.39	1.040	3.62	.976
ด้านเศรษฐกิจ	3.89	.682	3.77	.567
- ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของ นักท่องเที่ยวเสมอไป	3.76	1.173	3.42	1.167
- ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อย มากกว่าผลกำไร	4.06	.961	4.06	.765
- ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยว สม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมา เที่ยวอีก	4.24	1.013	4.02	1.049
- ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และ สิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว	4.19	.767	3.98	.923
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	3.14	1.207	3.28	.780
- รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนว ทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.64	.993	3.38	.975
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	4.23	.995	4.25	.819

ด้านสิ่งแวดล้อม	3.89	.625	3.78	.634
- ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.10	1.276	3.36	1.114
- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.84	1.112	3.78	.760
- ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้	3.90	.887	3.75	.838
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว	4.63	.685	4.15	.881
- ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.99	.940	3.86	.876

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพด้านเพศ ปรากฏผลดังนี้

เพศชาย มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.50
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.71 – 4.63 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.63$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 4.24$) รองลงมา ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.23$) น้อยที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.64$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.46$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.4$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.71$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

เพศหญิง มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.37
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.77 – 4.25 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.25$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.15$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.54$) และท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง ($\bar{x} = 3.54$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.42$) รองลงมา ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.38$) และน้อยที่สุดได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.77$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว
แบบยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านอายุ

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	อายุ 15 – 24 ปี		อายุ 25 – 34 ปี		อายุ 35 – 44 ปี		อายุ 45 – 54 ปี		อายุ 55 – 60 ปี		อายุ 60 ปีขึ้นไป	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
โดยภาพรวม	3.57	.455	3.38	.553	3.49	.515	3.52	.415	3.16	.469	3.58	.506
ด้านสังคม	3.60	.493	3.25	.795	3.39	.693	3.47	.528	3.19	.483	3.10	.300
- ท่านมีความรู้และความ เข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แบบยั่งยืน	3.38	.885	3.10	.709	3.39	.884	3.29	.540	3.40	.507	2.20	1.095
- ท่านมีความเห็นว่าการ ท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาท สำคัญต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย	4.25	.856	3.50	.934	4.15	.865	4.20	.763	3.87	.640	4.80	.447
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการ ตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่ม เพื่อปรึกษาหารือกันอย่าง สม่ำเสมอ	4.13	.806	3.45	1.154	3.51	1.178	3.53	.960	3.33	.724	2.40	1.342
- ท่านมีส่วนร่วมในการ รวมกลุ่มดังกล่าว	3.38	.885	3.08	1.118	2.75	1.079	3.16	1.214	2.87	.834	2.00	1.000
- ท่านมีบทบาทในการแสดง ความคิดเห็นในการรวมกลุ่ม เพื่อปรึกษาหารือ	3.13	.957	2.68	1.095	2.65	1.236	2.84	1.067	2.73	.704	2.80	2.049
- ความคิดเห็นของท่านมี ความสำคัญต่อกลุ่ม ผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย	3.63	.885	2.78	1.121	2.65	1.289	2.96	.978	2.73	.884	2.80	.447
- ท่านมีส่วนร่วมในการ พัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยาย ศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะ ยาว	3.50	.894	3.18	1.217	3.01	1.072	3.20	1.040	2.93	.704	2.80	.447
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นใน ตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง	3.38	1.258	3.30	1.324	3.93	1.031	3.53	1.043	2.80	1.207	4.00	1.000
- ท่านเห็นว่าการให้ความ ร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่ม ผู้ประกอบการอื่นเป็นการ ยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยว ของตลาดน้ำไทรน้อย	3.75	.856	4.05	1.061	4.25	.773	4.33	.689	3.87	.834	4.00	1.000
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาด น้ำไทรน้อยมีการจัดการด้าน การท่องเที่ยวยังมี ประสิทธิภาพ	3.50	1.033	3.40	1.128	3.56	.976	3.69	.895	3.40	1.242	3.20	.447

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	อายุ 15 – 24 ปี		อายุ 25 – 34 ปี		อายุ 35 – 44 ปี		อายุ 45 – 54 ปี		อายุ 55 – 60 ปี		อายุ 60 ปีขึ้นไป	
		S.D.		S.D.		S.D.			S.D.		S.D.	
ด้านเศรษฐกิจ	3.79	.478	3.74	.661	3.92	.579	3.85	.546	3.29	.686	4.17	.765
- ท่านคิดว่ารายได้จาก นักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับ จำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอ ไป	3.38	.885	3.35	1.252	3.85	1.099	3.39	1.222	3.40	.910	2.80	2.049
- ท่านให้ความสำคัญต่อ ภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทร น้อยมากกว่าผลกำไร	3.75	.856	3.95	1.037	4.28	.669	4.02	.803	3.73	.884	4.00	1.000
- ท่านคิดว่าการที่ นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่ กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมาก แต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก	4.00	.894	4.08	.829	4.19	1.099	4.24	1.051	3.07	.961	4.80	.447
- ท่านมีความต้องการที่จะ อนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และ สิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวน นักท่องเที่ยว	4.25	.683	4.18	.747	4.13	.920	3.96	.978	3.33	.488	4.40	.548
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อ เศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	3.13	.957	3.25	.954	3.17	.921	3.29	.979	3.13	.990	4.20	.837
- รายได้ของท่านมีส่วนในการ ตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนว ทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.50	.894	3.25	1.056	3.49	1.005	3.69	.847	2.93	1.033	4.20	.837
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทร น้อยสามารถเติบโตได้โดย พัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	4.50	.730	4.13	.911	4.31	.838	4.35	.779	3.47	1.187	4.80	.447
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.88	.708	3.79	.645	3.85	.567	3.84	.669	3.45	.568	4.52	.502
- ท่านเห็นว่าจำนวนของ นักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทร น้อย	3.38	.885	3.50	1.086	3.15	1.159	3.41	1.153	2.27	1.280	4.60	.894
- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษา สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทร น้อย	4.00	.894	3.85	.864	3.73	1.004	3.73	.785	3.93	.799	4.00	1.000
- ท่านให้ความสำคัญต่อ ทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่า รายได้	3.88	.957	3.75	.840	3.83	.935	3.80	.763	3.53	.743	4.40	.548
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของ สิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการ ท่องเที่ยวในระยะยาว	4.00	1.033	4.15	.802	4.47	.794	4.33	.899	4.13	.834	4.80	.447

จากตารางที่ 4 พบว่า ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงอายุปรากฏผล ดังนี้

ช่วงอายุ 15 - 24 ปี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.13 – 4.5 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.25$) และท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.25$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อรักษาหรือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 4.13$) และท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.13$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.5$) รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.5$) ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.38$) ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่เพิ่มขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.38$) ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.38$) ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 3.38$) ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง ($\bar{x} = 3.38$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ช่วงอายุ 25 - 34 ปี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.68 – 4.18 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.18$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.15$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.45$) และรองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.4$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.68$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ช่วงอายุ 35 - 44 ปี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.65 – 4.47 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.47$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.31$) รองลงมา ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร ($\bar{x} = 4.28$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.51$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.49$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.39$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.68$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ช่วงอายุ 45 - 54 ปี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.84 – 4.35 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.35$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.33$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง ($\bar{x} = 3.53$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.41$) รองลงมา ได้แก่ ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.39$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.84$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ช่วงอายุ 55 - 60 ปี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.16 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.45

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.27 – 4.13 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.13$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.93$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้ ($\bar{x} = 3.53$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.47$) รองลงมา ได้แก่ ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.4$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.73$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.27$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.0 – 4.8 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.8$) รองลง ได้แก่ ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.8$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้ ($\bar{x} = 4.4$) ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.4$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย ($\bar{x} = 4.2$) รองลงมา ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.2$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.2$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 2.8$) ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.8$) ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่เพิ่มขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 2.8$) ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.8$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 2.4$) ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 2.2$) ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 2$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านรายได้ต่อเนื่อง

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	ต่ำกว่า 5,000 บาท		5,001 – 10,000 บาท		10,001 – 15,000 บาท		15,001 – 20,000 บาท		20,001 – 30,000 บาท		30,001 บาท ขึ้นไป	
		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.
โดยภาพรวม	3.5 9	.526	3.4 8	.467	3.3 8	.562	3.4 0	.570	3.3 9	.283	3.5 6	.419
ด้านสังคม	3.5 0	.563	3.5 1	.557	3.2 8	.748	3.2 9	.719	2.9 9	.457	3.4 9	.626
- ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.2 5	.447	3.1 8	.808	3.1 8	.691	3.5 3	.730	3.5 0	.730	3.2 6	1.05 4
- ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมี บทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวใน ตลาดน้ำไทรน้อย	3.7 5	.856	3.9 4	.899	4.0 2	.979	4.1 0	.845	4.0 0	.730	4.4 8	.593
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมี การรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่าง สม่ำเสมอ	3.6 3	.885	3.8 5	.905	3.3 6	1.15 6	3.5 7	1.16 5	2.8 8	.957	3.1 7	1.26 7
- ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว	3.2 5	.856	3.2 0	.870	2.8 8	1.15 4	2.8 0	1.24 3	2.2 5	1.00 0	2.9 1	1.44 3
- ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการ รวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ	3.3 8	1.14 7	3.0 0	.919	2.6 4	1.24 1	2.4 7	.973	1.8 8	.957	2.8 3	1.33 7
- ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่ม ผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย	3.2 5	1.00 0	3.1 5	.972	2.7 6	1.18 8	2.3 3	1.09 3	1.8 8	1.08 8	3.1 7	1.02 9
- ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยาย ศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว	3.1 3	.957	3.3 4	1.02 0	2.9 2	.877	2.7 3	1.14 3	3.0 0	1.03 3	3.5 2	1.23 8
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่ คู่แข่งชั้น	3.8 8	.957	3.5 1	1.20 1	3.5 2	1.29 7	3.4 3	1.10 4	3.7 5	1.34 2	3.7 8	.850
- ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับ กลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพ การท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย	3.7 5	.683	4.0 9	.765	4.0 8	1.04 7	4.4 7	.730	4.2 5	.856	4.3 0	.703
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการ จัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ	3.7 5	.683	3.8 8	.839	3.4 6	1.03 4	3.4 3	1.22 3	2.5 0	.894	3.4 3	.788

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	ต่ำกว่า 5,000 บาท		5,001 – 10,000 บาท		10,001 – 15,000 บาท		15,001 – 20,000 บาท		20,001 – 30,000 บาท		30,001 บาท ขึ้นไป	
		S.D.		S.D.		S.D.			S. D.		S. D.	
ด้านเศรษฐกิจ	3.9 5	.668	3.8 3	.556	3.6 6	.659	3.8 1	.735	4.0 2	.342	3.8 7	.562
- ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป	4.1 3	.806	3.5 1	1.12 0	3.3 2	1.26 9	3.7 0	.915	4.1 3	1.08 8	3.0 9	1.44 3
ด้านสิ่งแวดล้อม	4.0 8	.766	3.6 4	.638	3.8 5	.622	3.7 5	.610	4.0 8	.437	4.0 3	.547
- ท่านให้ความสำคัญต่อสภาพลักษณะของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร	3.7 5	.856	4.2 0	.754	3.7 8	.954	4.1 0	.759	4.6 3	.500	4.0 4	.825
- ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก	4.0 0	.894	4.1 2	.960	4.1 2	1.08 1	3.8 0	1.18 6	4.2 5	.683	4.3 0	1.25 9
- ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว	4.2 5	.856	4.0 6	.864	3.7 6	.916	4.1 3	.730	4.3 8	.719	4.2 2	.998
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	3.5 0	.894	3.3 5	.818	3.0 4	.880	3.2 0	1.12 6	3.0 0	1.15 5	3.3 5	1.07 1
- รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.7 5	.856	3.2 8	.944	3.3 2	1.01 9	3.7 3	.944	3.8 8	.957	3.5 2	1.08 2
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	4.2 5	.683	4.2 8	.740	4.3 0	.931	4.0 3	1.03 3	3.8 8	1.31 0	4.5 7	.590
- ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3.5 0	1.15 5	2.8 9	1.07 7	3.5 4	1.23 2	3.3 3	1.15 5	3.8 8	.957	3.0 9	1.24 0
- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสีสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	4.1 3	1.20 4	3.7 5	.867	3.6 8	.891	3.8 3	.648	3.5 0	1.26 5	4.1 3	.626
- ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้	4.1 3	1.20 4	3.7 2	.801	3.6 4	.827	3.7 0	.794	4.2 5	.683	3.9 6	.878
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว	4.5 0	.730	3.9 5	.874	4.5 2	.762	4.1 0	.995	4.7 5	.447	4.7 4	.541

จากตารางที่ 5 พบว่า ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงรายได้ต่อเดือน ปรากฏผลดังนี้

รายได้ต่อเดือนที่ ต่ำกว่า 5,000 บาท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.5
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.13 – 4.5 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.25$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.25$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 3.38$) รองลง ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.25$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.13$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

รายได้ต่อเดือนที่ 5,001 – 10,000 บาท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51

- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.89 – 4.28 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.28$) รองลงมา ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อสภาพลักษณะของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร ($\bar{x} = 4.2$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.51$) ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง ($\bar{x} = 3.51$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย ($\bar{x} = 3.35$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.34$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.89$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

รายได้ต่อเดือนที่ 10,001 – 15,000 บาท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.64 – 4.52 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.52$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.3$) รองลงมา ได้แก่ ท่านคิดว่า

การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 4.12$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่งชั้น ($\bar{x} = 3.52$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.46$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.36$) และน้อยที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.32$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

รายได้ต่อเดือนที่ 15,001 – 20,000 บาท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.33 – 4.47 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.47$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.13$) รองลงมา ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร ($\bar{x} = 4.1$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.53$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่งชั้น ($\bar{x} = 3.43$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.43$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.33$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

รายได้ต่อเดือนที่ 20,001 – 30,000 บาท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.08

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.88 – 4.75 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.75$) และรองลงมา ได้แก่ ท่านให้ความสำคัญต่อสภาพลักษณะของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร ($\bar{x} = 4.63$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.38$) รองลงมาได้แก่ ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมาแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 4.25$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย ($\bar{x} = 3$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 2.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 2.25$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 1.88$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 1.88$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

รายได้ต่อเดือนที่ 30,001 บาทขึ้นไป มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.83– 4.74 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.74$) และเศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.57$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.48$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.3$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.52$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.43$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย ($\bar{x} = 3.35$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.83$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านการศึกษา

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	ประถมศึกษา		ม.ต้น		ม.ปลาย/ปวช.		อนุปริญญา/ปวส.		ปริญญาตรี		ปริญญาโท	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
โดยภาพรวม	3.51	.426	3.62	.493	3.19	.486	3.25	.569	3.59	.380	3.84	.183
ด้านสังคม	3.44	.646	3.68	.555	3.12	.669	3.04	.666	3.46	.574	3.70	.346
- ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	2.73	.985	3.36	.650	2.96	.683	3.35	.485	3.61	.779	4.00	.000
- ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย	3.77	1.152	3.98	.876	3.94	.954	3.77	.587	4.39	.731	4.00	.000
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ	3.95	1.214	3.89	.868	3.25	1.176	3.15	1.120	3.43	1.02	3.50	.577
- ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว	2.95	1.463	3.57	.873	2.65	1.082	2.69	1.087	2.89	1.02	2.50	.577
- ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ	2.77	1.478	3.43	.873	2.38	.981	2.38	1.267	2.71	1.03	2.50	.577
- ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย	3.41	1.260	3.30	.954	2.63	1.003	1.85	1.008	2.86	1.06	3.50	.577
- ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวระยะยาว	3.05	1.090	3.50	.928	2.73	1.162	3.08	.845	3.11	.985	4.50	.577
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่งกัน	3.50	1.472	3.66	1.07	3.21	1.129	3.15	1.287	4.04	.914	4.00	1.15
- ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย	4.27	.935	4.09	.802	4.02	.812	4.00	1.131	4.32	.716	4.50	.577
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ	3.95	.653	4.00	.778	3.44	1.090	3.04	1.148	3.29	.929	4.00	1.155
ด้านเศรษฐกิจ	3.78	.424	3.95	.599	3.54	.602	3.66	.834	3.98	.463	4.57	.000
- ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวน	3.68	1.555	3.55	1.17	3.17	.907	3.58	1.172	3.71	1.20	4.50	.577

การมีส่วนร่วมในการพัฒนา การ ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	ประถมศึกษา		ม.ต้น		ม.ปลาย/ปวช.		อนุปริญญา/ ปวส.		ปริญญาตรี		ปริญญาโท	
		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.		S.D.
ของนักท่องเที่ยวเสมอไป												
- ท่านให้ความสำคัญต่อภาพ ลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อย มากกว่าผลกำไร	3.77	.869	4.16	.805	4.02	.812	3.81	1.132	4.21	.680	4.50	.577
- ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยว มีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยว สม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ ไม่กลับมาเที่ยวอีก	4.32	.780	4.05	1.033	3.69	1.223	3.88	1.211	4.43	.735	5.00	.000
- ท่านมีความต้องการที่จะ อนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และ สิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวน นักท่องเที่ยว	4.05	.899	4.18	.724	3.77	1.057	3.88	.816	4.21	.780	5.00	.000
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อ เศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	2.82	.733	3.64	.780	2.98	.956	3.08	1.017	3.32	1.01	4.00	.000
- รายได้ของท่านมีส่วนในการ ตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนว ทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	3.36	1.177	3.75	.811	3.06	.954	3.46	1.174	3.61	.908	4.00	.000
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อย สามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การ ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	4.45	.858	4.30	.795	4.08	.739	3.92	1.294	4.36	.819	5.00	.000
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.98	.601	3.79	.733	3.51	.601	3.74	.568	4.09	.498	3.90	.116
- ท่านเห็นว่าจำนวนของ นักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	2.91	1.477	3.07	1.06	3.08	1.127	3.35	1.263	3.79	.986	2.00	.000
- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษา สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	4.14	.774	3.77	.961	3.56	.873	3.69	.736	3.93	.970	4.00	.000
- ท่านให้ความสำคัญต่อ ทรัพยากรในท้องถิ่นมากกว่ารายได้	4.32	.839	3.86	.824	3.33	.859	3.73	.778	3.93	.759	4.50	.577
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของ สิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการ ท่องเที่ยวในระยะยาว	4.32	.839	4.16	.963	4.08	.942	4.50	.583	4.54	.738	4.50	.577
- ท่านสามารถบริจาค หรือ เสียสละ เพื่อการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	4.23	.922	4.09	.910	3.48	.825	3.42	.809	4.19	.779	4.50	.577

จากตารางที่ 6 พบว่า ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงการศึกษา ปรากฏผลดังนี้

การศึกษาระดับประถมศึกษา มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.73 – 4.45 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.45$) รองลงมา ได้แก่ ท่านคิดว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 4.32$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.41$) รองลงมา ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.36$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 2.73$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.07 – 4.3 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.3$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 4.18$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 3.43$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.36$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.07$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.12
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.51

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.38 – 4.08 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 4.08$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.08$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.56$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.48$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.44$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.63$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.38$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด และน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

การศึกษาระดับอนุปริญญา / ปวส. มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.26 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.05
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.85– 4.5 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4$) รองลงมา ได้แก่ เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.92$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.58$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.46$) รองลงมา ได้แก่ ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.42$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ลำดับที่ 19 ท่านเห็นว่าที่ผ่านมตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.04$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 2.69$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.38$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 1.85$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

การศึกษาระดับปริญญาตรี มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46
- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.71– 4.54 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 4.54$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 4.43$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.39$) และน้อยที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.61$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.43$) รองลงมา ได้แก่ ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย ($\bar{x} = 3.32$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.71$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

การศึกษาระดับปริญญาโท มีระดับการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.84 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่

- **ด้านสังคม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70

- **ด้านเศรษฐกิจ** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57
- **ด้านสิ่งแวดล้อม** มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90

สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2 – 5 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมากที่สุด มากที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก ($\bar{x} = 5$) เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 5$) ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว ($\bar{x} = 5$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก มากที่สุด ได้แก่ ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมีผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.88$) รองลงมา ได้แก่ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.88$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป ($\bar{x} = 3.58$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด ได้แก่ รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.46$) รองลงมา ได้แก่ ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 3.42$) และน้อยที่สุด ได้แก่ ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 2.69$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อย มากที่สุด ได้แก่ ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.38$) รองลงมา ได้แก่ ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 1.85$)

ระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับน้อยที่สุด ผลของการวิจัยไม่พบรายการใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของมีส่วนร่วมในการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนค่าร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามปลายเปิด

ผู้ตอบ / ไม่ตอบแบบสอบถามปลายเปิด	จำนวน	ร้อยละ
ตอบแบบสอบถามปลายเปิด	46	23.00
ไม่ตอบแบบสอบถามปลายเปิด	154	77.00
รวม	200	100.00

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามปลายเปิดจากตารางที่ 7 พบว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งสิ้น 200 คน มีผู้ตอบแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความต้องการของผู้ประกอบการที่จะรับความรู้
เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืนมีจำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 23
ส่วนผู้ไม่ตอบแบบสอบถามปลายเปิดมีจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 77

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและการปรับปรุงให้
เป็นประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อย มีรายละเอียดแสดงเป็นค่าความถี่ และค่าร้อยละ จำแนกเป็นข้อๆ
ปรากฏผลดังตารางที่ 7 - 1

ตารางที่ 7 - 1 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะ
เพื่อการปรับปรุงและการพัฒนาพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงและการพัฒนาพัฒนาการท่องเที่ยวของ ตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืน	ค่าความถี่	ร้อยละ
ควรมีการพัฒนาและปรับปรุงให้เกิดประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อยในทุกด้าน	26	56.52
การดูแลรักษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	3	6.52
ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับตลาดน้ำไทรน้อยเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เป็น ที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น	8	17.40
ควรจัดให้มีการอบรม แนะนำแนวทางในการทำการค้า และส่งเสริมด้านการลงทุน ให้แก่ผู้ค้าในตลาดน้ำไทร	6	13.04
ควรมีการสร้างจุดเด่นของตลาดน้ำไทรน้อยให้เป็นเอกลักษณ์และจดจำได้ง่าย ต่อนักท่องเที่ยว	3	6.52
รวม	46	100.00

จากตารางที่ 7 – 1 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้ตลาดน้ำไทรน้อยปรับปรุงและพัฒนา ได้แก่ ควรมีการพัฒนาและปรับปรุงให้เกิดประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อยในทุกด้าน คิดเป็นร้อยละ 56.52 รองลงมาได้แก่ ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับตลาดน้ำไทรน้อยเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 17.40 ควรจัดให้มีการอบรม แนะนำแนวทางในการทำการค้า และส่งเสริมด้านการลงทุนให้แก่ผู้ค้าในตลาดน้ำไทร คิดเป็นร้อยละ 13.04 และลำดับสุดท้ายได้แก่ การดูแลรักษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย และควรมีการสร้างจุดเด่นของตลาดน้ำไทรน้อยให้เป็นเอกลักษณ์และจดจำได้ง่าย ต่อนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 6.52

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดย จำแนกตามสถานภาพในด้าน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ และ ประเภทของร้านค้าผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพด้านเพศ

ตารางที่ 8 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านเพศกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม	เพศชาย		เพศหญิง		Chi-Square P = .040
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมากที่สุด (4.21 – 5.00)	8	11.40	12	9.23	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมาก (3.41 - 4.20)	21	30.00	43	33.11	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญปานกลาง (2.61 - 3.40)	33	47.10	64	49.23	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อย (1.81 - 2.60)	6	8.60	9	6.90	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อยที่สุด (1.00 - 1.80)	2	2.9	2	1.53	
รวม	70	100.00	130	100.00	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชาย จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.10 เพศหญิง จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.23

ตารางที่ 8 - 1 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านเพศกับการมี

ส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ	เพศชาย		เพศหญิง		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมากที่สุด (4.21 – 5.00)	24	34.30	24	18.50	Chi-Square P = .031
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมาก (3.41 - 4.20)	32	45.70	78	60.00	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญปานกลาง (2.61 - 3.40)	12	17.10	24	18.50	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อย (1.81 - 2.60)	2	2.90	4	3.00	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อยที่สุด (1.00 - 1.80)	0	0.00	0	0.00	
รวม	70	100.00	130.00	100.00	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 - 1 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชาย จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.70 เพศหญิง จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00

ตารางที่ 8 - 2 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านเพศกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม	เพศชาย		เพศหญิง		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมากที่สุด (4.21 – 5.00)	20	28.60	26	20.30	Chi-Square P = .008
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญมาก (3.41 - 4.20)	31	44.30	57	44.50	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญปานกลาง (2.61 - 3.40)	17	24.20	45	35.20	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อย (1.81 - 2.60)	2	2.90	0	0.00	
ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญน้อยที่สุด (1.00 - 1.80)	0	0.00	0	0.00	
รวม	70	100.00	128	100.00	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 8 -2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชาย จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.30 เพศหญิง จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.50

ตารางที่ 9 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านอายุกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม

อายุ		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญมากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญมาก (3.41 – 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญปานกลาง (2.61 – 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญน้อย (1.81 – 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญน้อยที่สุด (1.00 – 1.80)		
อายุ 15 – 24 ปี	จำนวน (คน)	2	4	10	0	0	16	
	ร้อยละ	12.50	25.00	62.50	0.00	0.00	100	
อายุ 25 – 34 ปี	จำนวน (คน)	4	12	17	5	2	40	
	ร้อยละ	10.00	30.00	42.50	12.50	5.00	100	
อายุ 35 – 44 ปี	จำนวน (คน)	10	19	38	6	2	75	
	ร้อยละ	13.30	25.30	50.70	8.00	2.70	100	
อายุ 45 – 54 ปี	จำนวน (คน)	4	22	21	2	0	49	
	ร้อยละ	8.00	45.00	43.00	4.00	0.00	100	
อายุ 55 – 60 ปี	จำนวน (คน)	0	7	6	2	0	15	
	ร้อยละ	0.00	46.70	40.00	13.30	0.00	100	
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	จำนวน (คน)	0	0	5	0	0	5	
	ร้อยละ	0.00	0.00	100.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยช่วงอายุ 15 – 24 ปี จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.50 ช่วงอายุ 25 – 34 ปี จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.50 ช่วงอายุ 35 – 44 ปี จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.70 ช่วงอายุ 45 – 54 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.00 ช่วงอายุ 55 – 60 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.70 และช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 9 - 1 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านอายุกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

อายุ		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ					รวม	
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
อายุ 15 – 24 ปี	จำนวน (คน)	4	8	4	0	0	16	Chi- Square P = .000
	ร้อยละ	25.00	50.00	25.00	0.00	0.00	100	
อายุ 25 – 34 ปี	จำนวน (คน)	10	21	7	0	2	40	
	ร้อยละ	25.00	52.50	17.50	0.00	5.00	100	
อายุ 35 – 44 ปี	จำนวน (คน)	24	40	9	2	0	75	
	ร้อยละ	32.00	53.30	12.00	2.70	0.00	100	
อายุ 45 – 54 ปี	จำนวน (คน)	8	29	12	0	0	49	
	ร้อยละ	16.30	59.20	24.50	0.00	0.00	100	
อายุ 55 – 60 ปี	จำนวน (คน)	0	9	4	0	2	15	
	ร้อยละ	0.00	60.00	26.70	0.00	13.30	100	
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	จำนวน (คน)	2	3	0	0	0	5	
	ร้อยละ	40.00	60.00	0.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 - 1 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยช่วงอายุ 15 – 24 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 ช่วงอายุ 25 – 34 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.50 ช่วงอายุ 35 – 44 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.30 ช่วงอายุ 45 – 54 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.20 ช่วงอายุ 55 – 60 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 และช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00

ตารางที่ 9 -2 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านอายุกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

อายุ		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม					รวม	Chi-Square P = .002
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย ที่สุด (1.00 - 1.80)		
อายุ 15 – 24 ปี	จำนวน (คน)	6	6	4	0	0	16	
	ร้อยละ	37.50	37.50	25.00	0.00	0.00	100	
อายุ 25 – 34 ปี	จำนวน (คน)	8	18	14	0	0	40	
	ร้อยละ	20.00	45.00	35.00	0.00	0.00	100	
อายุ 35 – 44 ปี	จำนวน (คน)	16	36	21	0	0	73	
	ร้อยละ	22.00	49.20	28.80	0.00	0.00	100	
อายุ 45 – 54 ปี	จำนวน (คน)	12	21	16	0	0	49	
	ร้อยละ	24.50	43.00	32.50	0.00	0.00	100	
อายุ 55 – 60 ปี	จำนวน (คน)	0	6	7	2	0	15	
	ร้อยละ	0.00	40.00	46.70	13.30	0.00	100	
อายุ 60 ปีขึ้นไป	จำนวน (คน)	4	1	0	0	0	5	
	ร้อยละ	80.00	20.00	0.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 - 2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยช่วงอายุ 15 – 24 ปี จะให้ความสำคัญมากที่สุดและให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.50 ช่วงอายุ 25 – 34 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.00 ช่วงอายุ 35 – 44 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 49.20 ช่วงอายุ 45 – 54 ปี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.00 ช่วงอายุ 55 – 60 ปี จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 และช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป จะให้ความสำคัญมากที่สุด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 80.00

ตารางที่ 10 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านการศึกษากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม

การศึกษา		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ประถมศึกษา	จำนวน (คน)	4	6	11	1	0	22	
	ร้อยละ	18.20	27.30	50.00	4.50	0.00	100	
ม.ต้น	จำนวน (คน)	6	21	17	0	0	44	
	ร้อยละ	13.00	48.00	39.00	0.00	0.00	100	
ม.ปลาย/ ปวช.	จำนวน (คน)	2	10	28	4	4	48	
	ร้อยละ	4.10	21.00	58.30	8.30	8.30	100	
อนุปริญญา/ ปวส.	จำนวน (คน)	2	3	15	6	0	26	
	ร้อยละ	8.00	12.00	58.00	22.00	0.00	100	
ปริญญาตรี	จำนวน (คน)	6	22	24	4	0	56	
	ร้อยละ	10.70	39.30	42.90	7.10	0.00	100	
ปริญญาโท	จำนวน (คน)	0	2	2	0	0	4	
	ร้อยละ	0.00	50.00	50.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับประถมศึกษา จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 ระดับ ม.ต้น จะให้ความสำคัญมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.00 ระดับ ม.ปลาย/ปวช. จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.30 ระดับ อนุปริญญา/ปวส. จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.30 ระดับ ปริญญาตรีจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.90 และระดับปริญญาโท จะให้ความสำคัญมาก และปานกลาง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.00

ตารางที่ 10 - 1 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านการศึกษากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

การศึกษา		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ประถมศึกษา	จำนวน (คน)	2	16	4	0	0	22	
	ร้อยละ	9.00	73.00	18.00	0.00	0.00	100	
ม.ต้น	จำนวน (คน)	14	21	9	0	0	44	
	ร้อยละ	32.00	48.00	20.00	0.00	0.00	100	
ม.ปลาย/ ปวช.	จำนวน (คน)	8	19	19	2	0	48	
	ร้อยละ	16.00	40.00	40.00	4.00	0.00	100	
อนุปริญญา/ ปวส.	จำนวน (คน)	6	16	0	4	0	26	
	ร้อยละ	23.00	62.00	0.00	15.00	0.00	100	
ปริญญาตรี	จำนวน (คน)	14	38	4	0	0	56	
	ร้อยละ	25.00	68.00	7.00	0.00	0.00	100	
ปริญญาโท	จำนวน (คน)	4	0	0	0	0	4	
	ร้อยละ	100.00	0.00	0.00	0.00	0.00	100	

จากตารางที่ 10 - 1 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับประถมศึกษา จะให้ความสำคัญมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.00 ระดับ ม.ต้น จะให้ความสำคัญมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.00 ระดับ ม.ปลาย/ปวช. จะให้ความสำคัญมาก และปานกลาง มากที่สุด เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ระดับ อนุปริญญา/ปวส. จะให้ความสำคัญมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.00 ระดับปริญญาตรีจะให้ความสำคัญมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 68.00 และระดับปริญญาโท จะให้ความสำคัญมากที่สุด มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 10 -2 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านการศึกษากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

การศึกษา		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ประถมศึกษา	จำนวน (คน)	8	9	5	0	0	22	
	ร้อยละ	36.00	41.00	23.00	0.00	0.00	100	
ม.ต้น	จำนวน (คน)	14	14	14	2	0	44	
	ร้อยละ	32.00	32.00	32.00	4.00	0.00	100	
ม.ปลาย/ ปวช.	จำนวน (คน)	6	13	29	0	0	48	
	ร้อยละ	12.50	27.00	60.50	0.00	0.00	100	
อนุปริญญา/ ปวส.	จำนวน (คน)	4	12	10	0	0	26	
	ร้อยละ	15.50	46.00	38.50	0.00	0.00	100	
ปริญญาตรี	จำนวน (คน)	14	36	4	0	0	54	
	ร้อยละ	26.00	66.70	7.30	0.00	0.00	100	
ปริญญาโท	จำนวน (คน)	0	4	0	0	0	4	
	ร้อยละ	0.00	100.00	0.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 – 2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับประถมศึกษา จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.00 ระดับ ม.ต้น จะให้ความสำคัญมากที่สุด มาก และปานกลาง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 32.00 ระดับ ม.ปลาย/ปวช. จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.50 ระดับ อนุปริญญา/ปวส. จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.00 ระดับปริญญาตรี จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.70 และระดับปริญญาโท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 11 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือนกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม

รายได้ต่อเดือน		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	จำนวน (คน)	4	2	10	0	0	16	
	ร้อยละ	25.00	12.50	62.50	0.00	0.00	100	
5,001 – 10,000 บาท	จำนวน (คน)	8	21	34	2	0	65	
	ร้อยละ	12.30	32.30	52.30	3.10	0.00	100	
10,001 – 15,000 บาท	จำนวน (คน)	2	21	18	7	2	50	
	ร้อยละ	4.00	42.00	36.00	14.00	4.00	100	
15,001 – 20,000 บาท	จำนวน (คน)	4	8	14	2	2	30	
	ร้อยละ	13.30	26.60	46.70	6.70	6.70	100	
20,001 – 30,000 บาท	จำนวน (คน)	0	2	12	2	0	16	
	ร้อยละ	0.00	12.50	75.00	12.50	0.00	100	
30,001 บาทขึ้นไป	จำนวน (คน)	2	10	9	2	0	23	
	ร้อยละ	8.70	43.50	39.10	8.70	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.50 ระดับรายได้ 5,001 – 10,000 บาท จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.30 รายได้ 10,001 – 15,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.00 รายได้ 15,001 – 20,000 บาท จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.70 รายได้ 20,001 – 30,000 บาท จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 และรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.50

ตารางที่ 11 - 1 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือนกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

รายได้ต่อเดือน		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	จำนวน (คน)	6	6	4	0	0	16	
	ร้อยละ	37.50	37.50	25.00	0.00	0.00	100	
5,001 – 10,000 บาท	จำนวน (คน)	18	33	14	0	0	65	
	ร้อยละ	27.70	50.80	21.50	0.00	0.00	100	
10,001 – 15,000 บาท	จำนวน (คน)	8	30	8	2	2	50	
	ร้อยละ	16.00	60.00	16.00	4.00	4.00	100	
15,001 – 20,000 บาท	จำนวน (คน)	6	17	5	2	0	30	
	ร้อยละ	20.00	56.70	16.70	6.60	0.00	100	
20,001 – 30,000 บาท	จำนวน (คน)	4	12	0	0	0	16	
	ร้อยละ	25.00	75.00	0.00	0.00	0.00	100	
30,001 บาทขึ้นไป	จำนวน (คน)	6	12	5	0	0	23	
	ร้อยละ	26.10	52.20	21.70	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 - 1 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จะให้ความสำคัญมากที่สุด และมาก เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ระดับรายได้ 5,001 – 10,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.80 รายได้ 10,001 – 15,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.00 รายได้ 15,001 – 20,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.70 รายได้ 20,001 – 30,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 และรายได้ 30,001 บาทขึ้นไปจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.20

ตารางที่ 11-2 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือนกับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

รายได้ต่อเดือน		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มากที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	จำนวน (คน)	6	4	6	0	0	16	
	ร้อยละ	37.50	25.00	37.50	0.00	0.00	100	
5,001 – 10,000 บาท	จำนวน (คน)	12	24	27	2	0	65	
	ร้อยละ	18.50	37.00	41.50	3.00	0.00	100	
10,001 – 15,000 บาท	จำนวน (คน)	14	21	13	0	0	48	
	ร้อยละ	29.20	43.80	27.00	0.00	0.00	100	
15,001 – 20,000 บาท	จำนวน (คน)	4	15	11	0	0	30	
	ร้อยละ	13.30	50.00	36.70	0.00	0.00	100	
20,001 – 30,000 บาท	จำนวน (คน)	2	12	2	0	0	16	
	ร้อยละ	12.50	75.00	12.50	0.00	0.00	100	
30,001 บาทขึ้นไป	จำนวน (คน)	8	12	3	0	0	23	
	ร้อยละ	34.80	52.20	13.00	0.00	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 - 2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จะให้ความสำคัญมากที่สุด และปานกลาง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ระดับรายได้ 5,001 – 10,000 บาทจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.50 รายได้ 10,001 – 15,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 43.80 รายได้ 15,001 – 20,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รายได้ 20,001 – 30,000 บาท จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 และรายได้ 30,001 บาทขึ้นไปจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.20

ตารางที่ 12 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านประเภทร้านค้ากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม

ประเภทร้านค้า		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญมาก ที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ร้านอาหาร	จำนวน (คน)	8	20	30	6	2	66	
	ร้อยละ	12.10	30.30	45.50	9.10	3.00	100	
ร้านขาย เสื้อผ้า	จำนวน (คน)	0	4	13	0	0	17	
	ร้อยละ	0.00	23.50	76.50	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ต้นไม้	จำนวน (คน)	0	6	8	0	0	14	
	ร้อยละ	0.00	42.90	57.10	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของชำ	จำนวน (คน)	0	4	4	0	0	8	
	ร้อยละ	0.00	50.00	50.00	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของที่ ระลึก	จำนวน (คน)	0	6	2	4	0	12	
	ร้อยละ	0.00	50.00	16.70	33.30	0.00	100	
อื่นๆ	จำนวน (คน)	12	24	40	5	2	83	
	ร้อยละ	14.50	28.90	48.20	6.00	2.40	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยร้านอาหารจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.50 ร้านขายเสื้อผ้าจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.50 ร้านขายต้นไม้จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.10 ร้านขายของชำจะให้ความสำคัญมาก และปานกลาง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ร้านขายของที่ระลึกจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 และร้านอื่นๆ จะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.20

ตารางที่ 12-1 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านประเภทร้านค้ากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ

ประเภทร้านค้า		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .000
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญมาก ที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ร้านอาหาร	จำนวน (คน)	18	34	10	4	0	66	
	ร้อยละ	27.30	51.50	15.20	6.00	0.00	100	
ร้านขาย เสื้อผ้า	จำนวน (คน)	6	6	5	0	0	17	
	ร้อยละ	35.30	35.30	29.40	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ต้นไม้	จำนวน (คน)	2	8	4	0	0	14	
	ร้อยละ	14.00	57.00	29.00	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของชำ	จำนวน (คน)	2	6	0	0	0	8	
	ร้อยละ	25.00	75.00	0.00	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของที่ ระลึก	จำนวน (คน)	4	4	44	0	0	52	
	ร้อยละ	8.00	8.00	84.00	0.00	0.00	100	
อื่นๆ	จำนวน (คน)	16	52	13	2	0	83	
	ร้อยละ	19.30	62.70	15.70	2.30	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 - 1 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยร้านอาหารจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 51.50 ร้านขายเสื้อผ้าจะให้ความสำคัญมากที่สุด และมาก เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 35.30 ร้านขายต้นไม้จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.00 ร้านขายของชำจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.00 ร้านขายของที่ระลึกจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 84.00 และร้านอื่นๆ จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.70

ตารางที่ 12-2 แสดงค่าร้อยละและค่าไคสแควร์ของความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพด้านประเภทร้านค้ากับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

ประเภทร้านค้า		การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม					รวม	Chi-Square P = .003
		ผู้ตอบให้ ความสำคัญมาก ที่สุด (4.21 – 5.00)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ มาก (3.41 - 4.20)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ ปานกลาง (2.61 - 3.40)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อย (1.81 - 2.60)	ผู้ตอบให้ ความสำคัญ น้อยที่สุด (1.00 - 1.80)		
ร้านอาหาร	จำนวน (คน)	22	22	20	0	0	64	
	ร้อยละ	34.40	34.40	31.20	0.00	0.00	100	
ร้านขาย เสื้อผ้า	จำนวน (คน)	6	6	5	0	0	17	
	ร้อยละ	35.30	35.30	29.40	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ต้นไม้	จำนวน (คน)	2	6	6	0	0	14	
	ร้อยละ	14.00	43.00	43.00	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของชำ	จำนวน (คน)	2	4	2	0	0	8	
	ร้อยละ	25.00	50.00	25.00	0.00	0.00	100	
ร้านขาย ของที่ ระลึก	จำนวน (คน)	0	4	8	0	0	12	
	ร้อยละ	0.00	33.30	66.70	0.00	0.00	100	
อื่นๆ	จำนวน (คน)	14	46	21	2	0	83	
	ร้อยละ	17.00	55.40	25.30	2.30	0.00	100	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12-2 พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมขึ้นอยู่กับสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยร้านอาหารจะให้ความสำคัญมากที่สุด และมาก เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 34.40 ร้านขายเสื้อผ้าจะให้ความสำคัญมากที่สุด และมาก เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 35.30 ร้านขายต้นไม้จะให้ความสำคัญมาก และปานกลาง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 43.00 ร้านขายของชำจะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.00ร้านขายของที่ระลึกจะให้ความสำคัญปานกลาง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66.70 และร้านอื่นๆ จะให้ความสำคัญมาก มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.40

ตอนที่ 5. ผลการวิเคราะห์ ข้อเสนอแนะ

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านเพศ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	เพศชาย		เพศหญิง		t	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
การมีส่วนร่วมโดยภาพรวม	3.50	.550	3.43	.465	.860	.391
ด้านสังคม	3.39	.734	3.37	.599	.186	.853
ด้านเศรษฐกิจ	3.89	.682	3.77	.567	1.354	.177
ด้านสิ่งแวดล้อม	3.89	.625	3.78	.634	1.141	.255

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านเพศ พบว่า การมีส่วนร่วมโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับรายด้านพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม

ตารางที่ 14 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	5	2.791	.558		
					1.340	.249
	ภายในกลุ่ม	194	80.839	.417		
	รวม	199	83.630			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 14-1 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	5	5.782	1.156		
					3.271	.007
	ภายในกลุ่ม	194	68.585	.354		
	รวม	199	74.367			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 14-2

ตารางที่ 14 - 2 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุเป็นรายคู่

อายุ	$\bar{x}$	15 – 24 ปี	25 – 34 ปี	35 – 44 ปี	45 – 54 ปี	55 – 60 ปี	60 ปีขึ้นไป
		3.79	3.74	3.92	3.85	3.29	4.17
15 – 24 ปี	3.79	-	-0.05	0.13	0.06	0.5	0.38
25 – 34 ปี	3.74		-	0.18	0.11	0.45	0.43
35 – 44 ปี	3.92			-	-0.07	0.63*	0.25
45 – 54 ปี	3.85				-	0.56	0.32
55 – 60 ปี	3.29					-	0.88
60 ปีขึ้นไป	4.17						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14-2 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ ที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่ กลุ่มอายุ 35 – 40 ปี มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 55 – 60 ปี

ตารางที่ 14-3 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	5	4.615	.923		
					2.397	.039
	ภายในกลุ่ม	192	73.927	.385		
	รวม	197	78.542			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 14 - 4 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	2.094	.419		
					1.730	.130
	ภายในกลุ่ม	192	46.482	.242		
	รวม	197	48.576			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 -4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	5	10.935	2.187		
					5.837	.000
	ภายในกลุ่ม	194	72.694	.375		
	รวม	199	83.630			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 15 – 1

ตารางที่ 15-1 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็นรายคู่ ด้านสังคม

การศึกษา		ประถม	ม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส.	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
		3.44	3.68	3.12	3.05	3.46	3.70
ประถม	3.44	-	0.24	0.32	0.39	0.02	0.26
ม.ต้น	3.68		-	0.56*	0.63*	0.22	0.02
ม.ปลาย/ปวช.	3.12			-	0.07	0.34	0.58
อนุปริญญา/ปวส.	3.05				-	0.41	0.65
ปริญญาตรี	3.46					-	0.24
ปริญญาโท	3.70						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-1 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านสังคมเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ ที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และกลุ่มที่มีระดับการศึกษา

มัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา/ปวส.

ตารางที่ 15-2 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	5	8.870	2.187		
					5.254	.000
	ภายในกลุ่ม	194	65.497	.375		
	รวม	199	74.367			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่15-3

ตารางที่ 15-3 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็นรายคู่ ด้านเศรษฐกิจ

อายุ		ประถม	ม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส.	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
		3.78	3.95	3.54	3.66	3.98	4.57
ประถม	3.78	-	0.17	0.24	0.12	0.2	0.78
ม.ต้น	3.95		-	0.41	0.29	0.03	0.62
ม. ปลาย / ปวช.	3.54			-	0.12	0.44*	1.03*
อนุปริญญา/ปวส.	3.66				-	0.32	0.91
ปริญญาตรี	3.98					-	0.59
ปริญญาโท	4.57						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-3 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ ที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาโท มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

ตารางที่ 15-4 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	5	9.596	1.919		
					5.344	.000
	ภายในกลุ่ม	192	68.947	.359		
	รวม	197	78.542			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 15-5

ตารางที่ 15-5 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็นรายคู่ด้านสิ่งแวดล้อม

การศึกษา	$\bar{x}$	ประณม	ม.ต้น	ม.ปลาย/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
		3.98	3.79	3.51	3.74	4.10	3.90
ประณม	3.98	-	0.19	0.47	0.24	0.12	0.08
ม.ต้น	3.79		-	0.28	0.05	0.31	0.11
ม. ปลาย/ ปวช.	3.51			-	0.23	0.59*	0.39
อนุปริญญา/ ปวส.	3.74				-	0.36	0.16
ปริญญาตรี	4.10					-	0.2
ปริญญาโท	3.90						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-5 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านเศรษฐกิจเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ ที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 1 คู่ ได้แก่ กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

ตารางที่ 15-6 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	7.268	1.454		
					6.756	.000
	ภายในกลุ่ม	192	41.308	.215		
	รวม	197	48.576			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษา พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่15-7

ตารางที่ 15-7 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านการศึกษาเป็นรายคู่ โดยภาพรวม

การศึกษา	$\bar{x}$	ประถม	ม.ต้น	ม.ปลาย/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี	ปริญญาโท
		3.51	3.62	3.20	3.26	3.60	3.84
ประถม	3.51	-	0.11	0.31	0.25	0.09	0.33
ม.ต้น	3.62		-	0.42*	0.36	0.02	0.22
ม. ปลาย/ ปวช.	3.20			-	0.06	0.40*	0.64
อนุปริญญา/ ปวส.	3.26				-	0.34	0.58
ปริญญาตรี	3.60					-	0.24
ปริญญาโท	3.84						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15-7 เมื่อทดสอบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน โดยภาพรวมเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มการศึกษาต่างๆ ที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีจำนวน 2 คู่ ได้แก่ กลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และกลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

ตารางที่ 16 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	5	4.860	.972		
					2.394	.039
	ภายในกลุ่ม	194	78.770	.406		
	รวม	199	83.63			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของข้อมูล จำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน จากตารางที่ 16 พบว่ารายได้ต่อเดือนต่างๆ มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ไม่พบ รายคู่ใดที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของข้อมูล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16-1 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	5	2.173	.435		
					1.168	.327
	ภายในกลุ่ม	194	72.195	.372		
	รวม	199	74.367			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 -1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มระดับรายได้ต่อเดือนต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16-2 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	5	5.285	1.057		
					2.770	.019
	ภายในกลุ่ม	192	73.258	.382		
	รวม	197	78.542			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของข้อมูล จำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน จากตารางที่ 16-2 พบว่ารายได้ต่อเดือนต่างๆ มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ไม่พบรายคู่ใดที่มีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของข้อมูล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16-3 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.077	.215		
					.871	.502
	ภายในกลุ่ม	192	47.499	.247		
	รวม	197	48.576			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านรายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มระดับรายได้ต่อเดือนต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสังคม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.051	.210		
					.494	.781
	ภายในกลุ่ม	194	82.579	.426		
	รวม	199	83.630			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า พบว่า กลุ่มประเภทร้านค้าต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสังคม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17-1 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านเศรษฐกิจ	ระหว่างกลุ่ม	5	.568	.114		
					.299	.913
	ภายในกลุ่ม	194	73.799	.380		
	รวม	199	74.367			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า พบว่า กลุ่มประเภทร้านค้าต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17-2 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านสิ่งแวดล้อม	ระหว่างกลุ่ม	5	3.548	.710		
					1.817	.111
	ภายในกลุ่ม	192	74.995	.391		
	รวม	197	78.542			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า พบว่า กลุ่มประเภทร้านค้าต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17-3 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า

การมีส่วนร่วมของ ผู้ประกอบการในการ พัฒนาการท่องเที่ยวแบบ ยั่งยืน	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	P
โดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	5	.435	.087		
					.347	.884
	ภายในกลุ่ม	192	48.141	.251		
	รวม	197	48.576			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านประเภทร้านค้า พบว่า กลุ่มประเภทร้านค้าต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยภาพรวม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณที่เป็นการศึกษาถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี โดยกำหนดเป็นวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทั้งสามมิติ คือ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จำแนกตามลักษณะบุคคล

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจในเขตตำบลไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี ทั้งหมดจำนวน 200 ร้านค้า (ข้อมูลจากสมาคมผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย) การกำหนดขนาดตัวอย่าง การวิจัยเชิงปริมาณ สามารถระบุจำนวนประชากรได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เป็นจำนวนผู้ประกอบการของตำบลไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรีทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้ต่อเดือน ประเภทร้านค้า ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check-list) มีข้อคำถาม 6 ข้อ

ตอนที่ 2. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีข้อคำถามจำนวน 22 ข้อ

ตอนที่ 3. เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของผู้ประกอบการที่จะรับความรู้เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended) มีข้อคำถามจำนวน 1 ข้อ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยข้อคำถามที่เกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสภาพส่วนบุคคลใช้วิธีหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วสรุปออกมาเป็นค่าร้อยละ (Percentage) ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean : $\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของผู้ประกอบการที่จะรับความรู้เพื่อนำไปใช้ใน

การพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้ยั่งยืน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด (Open Ended) ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เป็นค่าความถี่ (Frequency) แล้วสรุปออกมาเป็นร้อยละ (Percentage) การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนกับสถานภาพส่วนบุคคล จากแบบสอบถามที่เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้ค่า Chi Square ด้วยวิธีเปียร์สัน เพื่อวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ของตัวแปร การหาค่าเปรียบเทียบความแตกต่าง ของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล จากแบบสอบถามที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กรณีจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ จะใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย t-test สำหรับกรณีจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาสูงสุด รายได้ และประเภทของร้านค้าจะใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Anova) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรเป็นรายกลุ่ม กรณีพบค่าความแตกต่างเป็นรายกลุ่ม ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างนั้นเป็นรายคู่ โดยใช้ Scheffe Analysis ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งหมดใช้การวิเคราะห์โดยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

5.1 สรุปผลการวิจัย

ปัจจุบันการท่องเที่ยวแบบศึกษาวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นกำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง โดยมีรูปแบบความสัมพันธ์อันเหนียวแน่นระหว่างผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และผู้ที่อยู่อาศัยในท้องถิ่นนั้นๆ และ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการที่ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นชุมชน ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวที่สามารถจัดการกับการเดินทางท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้โดยปราศจากผลกระทบต่อธรรมชาติและสังคมในทีนั้นๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาดน้ำวัดไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการทราบถึงสภาพ บทบาท และความคิดเห็นของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในตลาดน้ำไทรน้อยทั้งอดีตและปัจจุบัน โดยได้ศึกษาทั้งสามมิติคือ ด้านสังคม เศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอเป็นภาพรวม และข้อสรุปผลการวิจัยที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ตั้งไว้ จากการสำรวจประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 ร้านค้า ตามลำดับดังนี้

5.1.1. การศึกษาสภาพ และความคิดเห็นในการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย จากการศึกษาพบว่าระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านสังคม มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 สำหรับผลการพิจารณาเป็นราย

ข้อ มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.75 – 4.16 เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อยตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลได้ดังนี้ ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.16$) ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 4.04$) ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่งกัน ($\bar{x} = 3.58$) ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.54$) ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ ($\bar{x} = 3.51$) ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ($\bar{x} = 3.28$) ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว ($\bar{x} = 3.12$) ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว ($\bar{x} = 2.96$) ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย ($\bar{x} = 2.84$) ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ ($\bar{x} = 2.75$)

การศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการ ต่อการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนทั้งสามมิติ คือ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม ระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 สำหรับผลการพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านสังคม มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 ด้านเศรษฐกิจ มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และด้านสิ่งแวดล้อม มีระดับการตัดสินใจของผู้ตอบแบบสอบถาม อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 ระดับ การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย โดยภาพรวมพบว่า เพศชาย มีระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่า เพศหญิง และจากการวิเคราะห์เป็นรายด้านทั้งด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า เพศชายมีระดับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการต่อการจัดการท่องเที่ยวของ ตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่า เพศหญิง

5.1.2. ผลการวิจัยข้อมูลเปรียบเทียบของการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจำแนกตามสถานภาพด้านอายุ พบว่า กลุ่มอายุต่างๆ มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนด้านเศรษฐกิจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.

5.1.3. การศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ต้องการให้ตลาดน้ำไทรน้อยปรับปรุงและพัฒนา ได้แก่ ควรมีการพัฒนาและปรับปรุงให้เกิดประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อยในทุกด้าน คิดเป็นร้อยละ 56.52 รองลงมาได้แก่ ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับตลาดน้ำไทรน้อยเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 17.40 ควรจัดให้มีการอบรม แนะนำแนวทางในการทำการค้า และส่งเสริมด้านการลงทุนให้แก่ผู้ค้าในตลาดน้ำไทร คิดเป็นร้อยละ 13.04 และลำดับสุดท้ายได้แก่ การดูแลรักษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย และควรมีการสร้างจุดเด่นของตลาดน้ำไทรน้อยให้เป็นเอกลักษณ์และจดจำได้ง่าย ต่อนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 6.52

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องการศึกษาถึงลักษณะการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี พบว่า ผู้ประกอบการของตลาดน้ำไทรน้อย มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนโดยภาพรวมพบว่าระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีความคิดเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อยระดับสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านสังคม มีการตัดสินใจในระดับปานกลาง ด้านเศรษฐกิจ มีการตัดสินใจในระดับมาก ด้านสิ่งแวดล้อม มีการตัดสินใจในระดับมาก

โดยผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.93 และคิดว่ารายได้มีผลต่อการตัดสินใจต่อการร่วมในการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนระดับปานกลาง เป็นค่าเฉลี่ย 3.36

เมื่อพิจารณาในสถานภาพ ด้านเพศ พบว่าเพศชายมีส่วนร่วมมากกว่าเพศหญิง และจากการวิเคราะห์เป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ และด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า เพศชายมีส่วนร่วมมากกว่าเพศหญิง

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสถานภาพด้านอายุ พบว่าการมีส่วนร่วมในด้านเศรษฐกิจกลุ่มที่มีอายุ 35 – 40 ปี มีส่วนร่วมมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ 55 – 60 ปี

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของสถานภาพด้านการศึกษา พบว่าการมีส่วนร่วมด้านสังคมกลุ่มที่มีระดับการศึกษา ม.ต้น มีส่วนร่วมในการพัฒนามากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษา ม.ปลาย/ปวช. และอนุปริญญา/ปวส. ด้านเศรษฐกิจ พบว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษา ป.ตรี และ ป.โท มีส่วนร่วมในการพัฒนา

มากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษา ม.ปลาย/ปวช. และโดยภาพรวมพบว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษา ม.ต้น และป.ตรี มีส่วนร่วมในการพัฒนามากกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษา ม.ปลาย/ปวช.

การศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ส่วนใหญ่มีการแสดงความคิดเห็นต้องการให้ตลาดน้ำไทรน้อยปรับปรุงและพัฒนาให้เกิดประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อยในทุกด้านควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับตลาดน้ำไทรน้อยเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น และควรจัดให้มีการอบรม แนะนำแนวทางในการทำการค้า ส่งเสริมด้านการลงทุนให้แก่ผู้ค้าในตลาดน้ำไทร ดูแลรักษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย และควรมีการสร้างจุดเด่นของตลาดน้ำไทรน้อยให้เป็นเอกลักษณ์และจดจำได้ง่าย ต่อนักท่องเที่ยว

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนของตลาดน้ำไทรน้อยตำบลไทรน้อย อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี พบว่าเราควรให้ความสำคัญ พร้อมการให้ความรู้กับผู้ประกอบการในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเพิ่มมากขึ้น เพราะผู้ประกอบการเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนอย่างมาก แต่กลับมีส่วนร่วมในการพัฒนาระดับปานกลาง โดยเน้นการประชาสัมพันธ์ในการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการเพศหญิง ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และจากการแสดงความคิดเห็นของผู้ประกอบการในการพัฒนาการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยนั้น มีความต้องการให้ปรับปรุงและพัฒนาให้เกิดประโยชน์ต่อตลาดน้ำไทรน้อยในทุกด้านควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับตลาดน้ำไทรน้อยเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้เป็นที่รู้จัก โดยจัดให้มีการอบรม แนะนำแนวทางในการทำการค้า ส่งเสริมด้านการลงทุนให้แก่ผู้ค้า ดูแลรักษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และควรมีการสร้างจุดเด่นของตลาดน้ำไทรน้อยให้เป็นเอกลักษณ์และจดจำได้ง่าย ต่อนักท่องเที่ยว เพื่อที่ตลาดน้ำไทรน้อยจะได้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอีกแห่งของชาวจังหวัดนนทบุรีตลอดไป

บรรณานุกรม

- ธานินทร์ ศิลป์จารุ.(2551) การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS พิมพ์ครั้งที่ 9
บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2549) การพัฒนาและการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2538) นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ปี 2538-
2539. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- วรรณพร วณิชชานุกร (2540) การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
Thaipro Digital Engineering. 2003. "Chiang Mai adventures." [Online] Available
<http://www.thaipro.com/dir/chiangmai/chiangmai-adventure.4html> (10 July 2003)
- พนิตตา สิงห์ควา (2544: บทคัดย่อ) ศักยภาพของชุมชนบ้านห้วยฮี้ในการจัดการการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์
- วิไลภรณ์ ชันดีสิทธิ (2541: บทคัดย่อ) วรรณคดีของเกษตรกรต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อการ
พัฒนาคุณภาพชีวิต บ้านแม่สาใหม่ ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, คณะวนศาสตร์, ศูนย์วิจัยป่าไม้ (2538)
- Ervin, William (1976) Participation Management: cConcept Theory and Implementation. Atlanta
Ga : Georgia State University
- นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์. (2527 : 183-186). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ทวิวงศ์ ศรีบุรี (2539: 100) สิ่งแวดล้อมกับเศรษฐกิจ สังคมและการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปาริชาติ โชติยะ และคณะ (2539) รายงานผลกระทบทางสังคม. กรุงเทพฯ: สถาบันนโยบายศึกษา
สมพร แสงชัย (2545) สิ่งแวดล้อม อุดมการณ์ การเมืองและการพัฒนาที่ยั่งยืน.กรุงเทพมหานคร:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สมพร เทพสิทธิ. (2536) ความรู้เกี่ยวกับอุดมการณ์แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง.
วารสารก้านผู้ใหญ่บ้าน, โครงการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง.
- มรดกโลก : มรดกมนุษยชาติ," จุลสารการท่องเที่ยว (เมษายน-มิถุนายน 2538)

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน กรณีศึกษาตลาด
น้ำวัดไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี

คำชี้แจง เอกสารนี้เป็นแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ตลาดน้ำไทรน้อย อ.ไทรน้อย จ.นนทบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยการท่องเที่ยว ของสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยราชพฤกษ์ คำตอบของท่าน ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับและใช้เป็นข้อมูลเพื่อสรุปผลการศึกษา โดยผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ทั้งในด้านการศึกษา และเป็นข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กรุณาให้ออกแรงใจเวลาในการตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการศึกษาครั้งนี้

กรุณาตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

1. ☐ ชาย

2. ☐ หญิง

2. อายุ

1. ☐ 15 – 24 ปี

2. ☐ 25 – 34 ปี

3. ☐ 35 – 44 ปี

4. ☐ 45 – 54 ปี

5. ☐ 55 – 60 ปี

6. ☐ 60 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพ

1. ☐ โสด

2. ☐ สมรส

3. ☐ หย่าร้าง

4. ☐ อื่น ๆ.....

4. การศึกษา

1. ☐ ประถมศึกษา 2. ☐ มัธยมศึกษาตอนต้น 3. ☐ มัธยมศึกษาตอน

ปลาย/ปวช.

4. ☐ อนุปริญญา/ปวส. 5. ☐ปริญญาตรี 6. ☐ปริญญาโท

5. รายได้ต่อเดือน

1. ☐ต่ำกว่า 5,000 บาท 2. ☐5,001 – 10,000 บาท 3. ☐10,001 –

15,000 บาท

4. ☐15,001 – 20,000 บาท 5. ☐ 20,001บาท – 30,000 บาท

6. ☐ 30,001 ขึ้นไป

6.ประเภทร้านค้า

1. ☐ ร้านอาหาร 2. ☐ ร้านขายเสื้อผ้า 3. ☐ ร้านขายต้นไม้
4. ☐ร้านขายของชำ 5. ☐ ขายของที่ระลึก 6. ☐ อื่นๆ (โปรด

ระบุ).....

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ประเด็นคำถาม	ระดับการตัดสินใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านสังคม					
- ท่านมีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	5	4	3	2	1
- ท่านมีความเห็นว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1
- ท่านเห็นว่าผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อยมีการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1
- ท่านมีส่วนร่วมในการรวมกลุ่มดังกล่าว	5	4	3	2	1
- ท่านมีบทบาทในการแสดงความคิดเห็นในการรวมกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือ	5	4	3	2	1

- ความคิดเห็นของท่านมีความสำคัญต่อกลุ่มผู้ประกอบการตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1
- ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว	5	4	3	2	1
- ท่านเห็นว่าร้านค้าอื่นในตลาดน้ำไทรน้อยไม่ใช่คู่แข่ง	5	4	3	2	1
- ท่านเห็นว่าการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับกลุ่มผู้ประกอบการอื่นเป็นการยกระดับคุณภาพการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1
- ท่านเห็นว่าที่ผ่านมาตลาดน้ำไทรน้อยมีการจัดการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ	5	4	3	2	1
ด้านเศรษฐกิจ					
- ท่านคิดว่ารายได้จากนักท่องเที่ยวไม่เพิ่มขึ้นอยู่กับจำนวนของนักท่องเที่ยวเสมอไป	5	4	3	2	1
- ท่านให้ความสำคัญต่อภาพลักษณ์ของตลาดน้ำไทรน้อยมากกว่าผลกำไร	5	4	3	2	1
- ท่านคิดว่าการที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยแต่กลับมาเที่ยวสม่ำเสมอ ดีกว่า การที่นักท่องเที่ยวมีจำนวนมากแต่ไม่กลับมาเที่ยวอีก	5	4	3	2	1
- ท่านมีความต้องการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น และสิ่งแวดล้อมมากกว่าจำนวนนักท่องเที่ยว	5	4	3	2	1
- ท่านมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของชุมชนไทรน้อย	5	4	3	2	1
- รายได้ของท่านมีส่วนในการตัดสินใจว่าจะร่วมทำตามแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	5	4	3	2	1
- เศรษฐกิจของตลาดน้ำไทรน้อยสามารถเติบโตได้โดยพัฒนา การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน	5	4	3	2	1
ด้านสิ่งแวดล้อม					
- ท่านเห็นว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1

- ท่านมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมของ ตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1
- ท่านให้ความสำคัญต่อทรัพยากรในท้องถิ่น มากกว่ารายได้	5	4	3	2	1
- ท่านเห็นว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมที่ดีมี ผลต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว	5	4	3	2	1
- ท่านสามารถบริจาค หรือเสียสละ เพื่อการ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของตลาดน้ำไทรน้อย	5	4	3	2	1

ส่วนที่ 3 ท่านคิดเห็นอย่างไรในการพัฒนาความรู้เพื่อนำไปใช้ในการท่องเที่ยวของตลาดน้ำไทรน้อยให้
ยั่งยืน

.....

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถาม

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – สกุล	นายประกาศิต ไสภณจรัสกุล
วัน เดือน ปี เกิด	14 พฤษภาคม 2524
ประวัติการศึกษา	- มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2543 - ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ จากวิทยาลัยถุ่มน้ำปิง ปีการศึกษา 2547 - ปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการโรงแรม และการท่องเที่ยว จากวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2552